

Ернст
Кестнер
ТОВА СЛУЧИ
НА 35 МАЙ

ЕРИХ КЕСТНЕР
ТОВА СЕ СЛУЧИ НА 35 МАЙ

Превод: Владимир Мусаков

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

ТОВА СЕ СЛУЧИ НА 35 МАЙ

Беше 35 май. Разбира се, никак не е чудно, тъй като чичо Рингелхут изобщо не се учудваше на нищо. И ако това, което трябваше да стане днес, му се беше случило само седмица по-рано, той, без съмнение, щеше да помисли, че в главата му или в земното кълбо са мръднали два или три винта. Но на 35 май човек трябва да бъде готов и за най-големи изненади.

Освен това беше четвъртък. Чичо Рингелхут беше взел племенника си Конрад от училище, и сега двамата вървяха по улицата. Конрад изглеждаше доста загрижен. Но чичо му съвсем не забелязваше това, а с радост предвкушваше хубавия обед.

Преди обаче да продължа разказа, трябва да дам обяснение за семейство Рингелхут. И тъй: чичо Рингелхут беше брат на Конрадовия баща. И понеже чичото още не беше женен и живееше сам, разрешаваха му всеки четвъртък да взема племенника си от училище и да го завежда у дома си. Този ден обядваха заедно, разговаряха, пиеха кафе и чак привечер момчето се връщаше при родителите си. Тези четвъртъци бяха много смешни, тъй като чичо Рингелхут нямаше жена, която да сготви обета. А освен това нямаше и прислужница. Затова той и Конрад ядяха най-невъзможните ястия. Често шунка с бит каймак, или солени гевречета с червени боровинки. Или пък черешова торта с английска горчица. Предпочитаха английската горчица пред немската, защото тя беше толкова лютивата, че хапеше като със зъби. Ако след това им прилошеше, те заставаха на прозореца и се смееха така, че съседите си мислеха: „Аптекарят Рингелхут и племенникът му сигурно са се побъркали. Колко жалко!“

И тъй, както вървяха по улицата, чичото каза:

— Какво става с теб?

В този миг някой го дръпна за ръкава. И когато двамата се обърнаха, видяха пред себе си голям черен кон, който ги запита най-учтиво:

— Може би, случайно носите бучка захар със себе си!

Конрад и чичо му поклатиха отрицателно глави.

— Тогава, моля извинете за безпокойството! — каза големият кон, свали сламената си шапка и понечи да си тръгне.

Чичо Рингелхут бръкна в джоба си и запита:

— Мога ли да ви услужа с цигара?

— Не, благодаря — каза конят тъжно, — аз не пуша.

След това се поклони, спусна се в тръс към площада и спря повесил език, пред един деликатесен магазин.

— Трябваше да го поканим на обед — рече чичото. — Сигурно е гладен. — И като погледна племенника си, добави:

— Накъде си се разбързал, Конрад? Ти не чуваш какво ти говоря!

— Ах, аз имам да пиша съчинение за Южните страни, — отговори момчето.

— За Южните страни ли? — извика чичо му. — Но това е ужасно!

— Страшно — каза Конрад. — Всички, които сме добре в смятането, имаме да пишем за Южните страни. Защото сме нямали фантазия! Останалите трябва да опишат строежа на четириетажна къща. Това, разбира се, е играчка — работа в сравнение с нашето. Но такава е ползата, задето умеем да смятаме добре.

— Ти наистина нямаш фантазия, мили мой — каза чичо Рингелхут, — но тъй като аз съм ти чичо, все едно е, че имаш. Ние ще представим славно съчинение на учителя ти!

След това той стъпи с единия си крак на платното, а с другия продължи да върви по бордюра и така се движеше, куцукайки покрай племенника си. Конрад си беше момче. И се развесели.

Веднага щом стигнаха в дома на чичото, двамата седнаха да обядват. Имаше сладки от кълцана сланина и малко салата от месо с малинов сироп.

— Спартанците са яли и супа от кръв, без дори да им трепне окото — рече чичото. — Вкусно ли ти е това, млади приятелю?

— Страшно — отговори Конрад.

— Трябва да се каляваш — забеляза чичо му. — Като войници ни даваха фиде с херинги, а като студенти — ориз със захарин. Кой знае какво ще ви дават, когато пораснете. Затова яж, момчето ми, докато стомахът ти хване мазоли!

И му сипа още една лъжица малинов сироп върху салатата от месо.

След като се нахраниха, те позяпаха четвърт час от прозореца, в очакване да им прилошее. Обаче нищо не им стана. След това правиха гимнастика. Чичото покачи племенника си върху големия шкаф за книги и там Конрад направи стойка на ръце.

— Един момент! — извика чичо му. — Остани за малко така, с главата надолу.

И той изтича до спалнята, довлече оттам пухената си завивка и я просна пред шкафа за книги. След това извика: — „Хоп!“ и Конрад, както бе приклекнал, скочи върху мекия пух.

— Великолепно! — извика чичо му и като се засили, прескочи масата. В долния етаж се чу глух трясък и звънтене.

— Това беше полюлеят на Мюлбергови, — каза Рингелхут разтревожен.

Почакаха няколко минути, но никой не почука, нито пък позвъни.

— Навярно Мюлбергови не са в къщи — каза Конрад.

И все пак, се позвъни! Момчето изтича навън, отвори и се върна побледняло.

— Вън стои черният кон — прошепна то.

— Да влезе, — заповяда чичо Рингелхут.

Племенникът пусна коня. Той свали сламената си шапка и запита:

— Преча ли ви?

— Съвсем не! — отвърна чичото. — Моля, седнете!

— Предпочитам да стоя прав — каза конят. — Не взимайте това за неучтивост, но ние, конете, сме навикнали да стоим.

— Както обичате — рече чичото. — Мога ли да ви запитам на какво дължим честта да бъдем удостоени с вашето посещение?

Конят погледна сериозно и двамата с големите си черни очи.

— Вие ми станяхте много симпатични още от самото начало — каза гой.

— А също и вие на нас — отвърна Конрад и се поклони. — Яде ли ви се още захар на бучки?

Без да дочака отговор, той изтича в кухнята и донесе кутията със захарта. След това започна да слага една след друга бучките на дланта

си. Конят изяде без прекъсване около четвърт кило. После въздъхна с облекчение и каза:

— Дявол да го вземе, крайно време беше да хапна нещо! Благодаря ви, господа! Позволете да ви се представя. Казвам се Негро Кабало. До края на месец април бях в цирка „Саразани“, където изпълнявах номер — пързаяне с летни кьнки. Но след това ме уволниха и оттогава не съм припечелил нищо.

— Да, да — каза чичо Рингелхут, — и с конете се случва както с хората.

— Ах, тези проклети автомобили! — продължи Негро Кабало. Нас, тия машини ще ни опропастьт съвсем. Представете си, аз дори бях готов да се цаня като файтонджийски кон, макар да имам гимназиално образование. Но даже и генералният секретар на Съюза на файтонджийските коне не може да ме назначи. При това той е наистина влиятелен кон. Впрочем самият този носорог се вози на автомобил.

— При тези обстоятелства не бива да се учудваме на нищо — прибави чичо Рингелхут, като поклати глава.

— Вие сте много мил човек — каза конят развълнувано и го потупа с левия си преден крак по рамото така, че костите на чичо Рингелхут изпращяха.

— Ау! — изрева Рингелхут.

Конрад заплаши коня с пръст.

— Ако счупите нещо на чичо ми, ще имате работа с мен — каза той.

Горната устна на коня се вдигна нагоре и откри белите му зъби. Той се засмя беззвучно, а след това започна да се извинява, като каза, че не го е направил умишлено.

— Добре — каза чичо Рингелхут, като разтриваше ключицата си. — Но друг път бъдете по-внимателен, скъпи Негро Кабало. Аз не съм кон.

— Ще внимавам — обеща конят, — аз бях най-добрият международен състезател на летни кьнки измежду бозайниците.

След това тримата се надвесиха от прозореца. На коня му се зави свят, когато погледна надолу, преbledня и клепачите му се затвориха. Едва когато Конрад каза, че би трябвало да се засрами, конят бавно отвори очи.

— Внимавайте само да не паднете от прозореца — предупреди го Рингелхут. — Остава само да тупне на улицата кон и то от моето жилище!

Негро Кабало каза:

— Знаете ли, такива като нашего брата рядко имат случай да погледнат надолу от третия етаж. Сега вече свикнах. Все пак, ще ви бъда много благодарен, ако ме пуснете между вас. Така е по-сигурно.

И конят се намести между Конрад и чичо му, протегна главата си навън и набързо излапа от балкона на съседите две обички и една бегония до шушка. На балкона останаха само саксиите.

Внезапно долу на улицата се вдигна невъобразима врява. Там стоеше човек кръгъл като топка, размахваше ръце, тропаше с дебелите

си крака и крещеше като набоден на кол.

— Това е вече прекалено! — крещеше той. — Махнете веднага коня от прозореца! Още ли не сте научили правилата за вътрешния ред в жилищата? Не знаете ли, че е забранено да се вкарват коне вътре? А?

— Кое е това джудже? — запита Конрад.

— Хазаинът ми — отговори пренебрежително чичо Рингелхут. — Казва се Клеменс Вафелбрух.

— Това е безобразие! — продължаваше да вика дебелият нисък Вафелбрух. — Ще платите цветята, които тази кранта изяде от балкона на Леманови. Чувате ли!?

Черната козина на коня настръхна. Охо, той не ще се остави да го обиждат. Докопа със зъби една от опасаните вече саксии и я блъсна надолу. Саксията полетя бързо и цапна разсвирепелия се хазаин право по твърдата му шапка. Господин Клеменс Вафелбрух приклепна, замлъкна слисан, погледна още веднъж нагоре и, като свали смачканата си шапка, каза разтреперан:

— Няма нищо!

А след това бързо се вмъкна в къщи.

— Ако не се беше прибрал, щях да стоваря върху шапката му малко по малко всичко от балкона — каза конят.

— Това щеше да ми струва твърде скъпо — рече чичо Рингелхут. — Хайде, да се приберем в стаята.

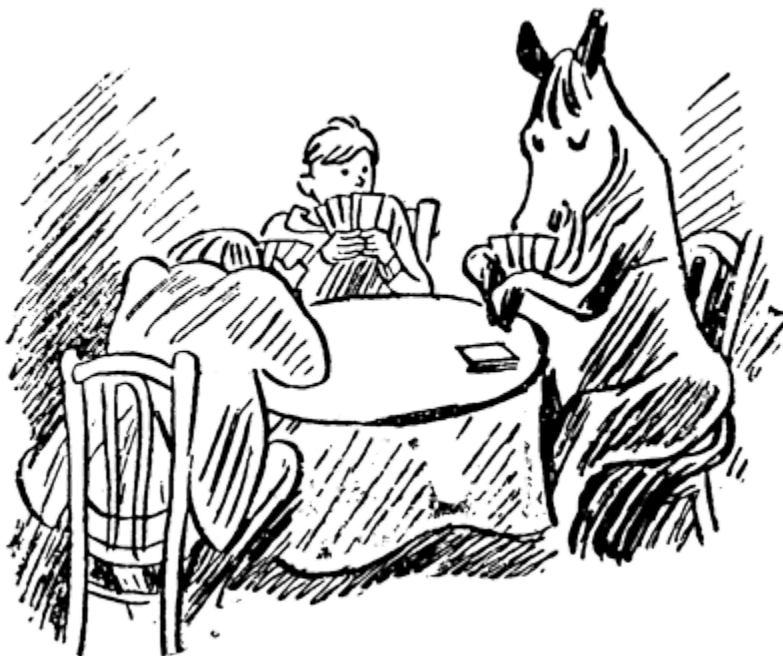
Развеселен, Негро Кабало изцвили. След това те влязоха вътре и седнаха да играят карти, отгадавайки имена на поети, Конят печелеше непрекъснато. Той знаеше наизуст всички имена на класици и произведенията им. В това отношение чичо Рингелхут беше слаб. Като аптекар, той знаеше от каква болест са страдали поетите, с какво са се лекували и от какво са умрели. Но романите и драмите им вкупом се бяха изпарили от главата му. Трудно е да се повярва, но той сериозно твърдеше, че „Песента на камбаната“ на Шилер била от Гъоте!

Изведнъж Конрад подскочи, захвърли картите на масата си и изтича при шкафа с книги. Отвори вратичката, извади от най-горния рафт една дебела книга, седна на килима и нетърпеливо я запрелиства.

— Не искаме да бъдем нетактични — каза чичо му, — но, може би, ще ни обясниш, защо изведнъж напускаш масата и ни оставяш.

Но тъй като Конрад не отговори, той се обърна към Негро Кабало:

— ... Впрочем, липсва ми една комедия от Готхолд Ефраим Лесинг. Зная, че Лесинговата жена, Ева Кьониг, е умряла след раждането на дете. Подир няколко дни умряло и детето. Самият Лесинг също починал скоро.

— Това, което ми разказвате, съвсем не е комедия — забеляза подигравателно конят. После доближи муцуната си до ухото на чичо Рингелхут и прошепна:

— Мина фон Барнхелм.

Чичото удари разгневен по масата.

— Не, жена му се е казвала Ева Кьониг, а не Мина фон Барнхелм! — извика той сърдито.

— Глупости! — промърмори конят. — Мина фон Барнхелм не е жената на Лесинг, а така се нарича комедията му.

— Аха — извика Рингелхут. — Защо не казахте това веднага? Конрад, извади Мина фон Барнхелм!

Но Конрад седеше на килима, прелистваше книгата и мълчеше.

— Можете ли да ритнете племенника ми, та да отхвъркне като футболна топка? — запита Рингелхут четирикракия си гост.

Тогава конят пристъпи към Конрад, хвана го със зъби за яката и го вдигна във въздуха. Но Конрад не забеляза, че не седи на килима.

Той продължаваше да прелиства книгата, а на челото му се появиха бръчки.

— Не мога да ги намеря, чичо! — каза внезапно той.

— Кого? — запита Рингелхут. — Мина фон Барнхелм ли?

— Южните страни — отговори Конрад.

— Южните страни ли? — запита конят изненадан. Но тъй като при говоренето трябваше да отвори устата си, изпусна Конрад и той шумно тупна на паркета.

— Какво щастие, че полюлеят на Мюлбергови вече падна — рече чичо му и потри със задоволство ръце. — Но какво да правим с тези Южни страни?

И той се обърна към коня:

— Племенникът ми има да пише за утре съчинение за Южните страни.

— Защото съм много добър по смятане — побърза да го осведоми Конрад.

Конят стоя няколко минути замислен. След това запита чичото, дали е свободен следобед.

— Разбира се — каза Рингелхут. — В четвъртък аптеката е дежурна нощем.

— Отлично! — извика Негро Кабало. — Тогава ще прескочим набързо.

— До аптеката ли? — запитаха едновременно Конрад и чичо му.

— Ах, не — каза конят. — До Южните страни, разбира се. А след това запита:

— Мога ли да се обадя по телефона?

Чичо Рингелхут кимна. Конят се приближи до телефона, вдигна слушалката, набра един номер и каза:

— Ало! Пътническото бюро за циркови коне ли се обажда? Искам да говоря с Ризенрос!... Как?... Той лично е на телефона? Как сте? Посивя ли ви вече гривата? Да, не сме вече от най-младите. И тъй, слушайте! Как по най-къс път мога да стигна до Южните страни? Искам да се върна до довечера. Мъчно ли? Ризенрос, моля, не се шегувайте! Къде се намирам ли?... При един добър приятел — Рингелхут. Какво? Но това е великолепно! Много благодаря, драги мой!

Той изцвили три пъти, окачи слушалката и като се обърна, запита:

— Господин Рингелхут, има ли в коридора ви голям шкаф със старинна резба от петнадесети век?

— Дори и да е така — каза Рингелхут, — каква връзка има този шкаф с Южните морета и с вашия Ризенрос?

— Трябва да влезем в него и да продължим все напред. За по-малко от два часа ще стигнем до Южните страни — поясни конят.

— Не ми разправяйте изтъркани шеги — го помоли чичо Рингелхут.

Конрад обаче като полудял се втурна в коридора, отвори скърцащата врата на големия стар шкаф, влезе в него и изчезна.

— Конрад! — извика чичо му. — Конрад, проклетнико!

Но момчето не се обаждаше.

— Ще полудея! — извика чичо му. — Защо не отговаря обесникът?

— Той сигурно е вече отвъд! — каза конят.

Сега вече никой не би могъл да спре Рингелхут. Той влезе в шкафа, огледа се и извика изненадан:

— Наистина, задната стена на шкафа липсва!

Конят, който го беше последвал, каза с укор:

— Нима вие се съмнявахте в това? Минавайте отгатак!

— Моля, след вас — каза чичото. — Тук домакин съм аз.

Конят стъпи с предните си крака в шкафа. Чичо Рингелхут се напъна да бута с всички сили, докато той изчезна зад стената. След това Рингелхут с пшкане също така влезе вътре и каза отчаяно:

— Хубаво се наредихме!

ГЛАВА ВТОРА

ВХОД СВОБОДЕН! ДЕЦАТА ПЛАЩАТ С ПОЛОВИН БИЛЕТ

В шкафа чичо Рингелхут се блъсна в един остър предмет. Беше бастун и той го взе. „Южните страни са далеко“ — помисли той, а след това се впусна, като професионален бегач на дълги разстояния, все напред в тъмнината. Отначало тайнственият път беше обграден с високи ронливи стени. Но изведнъж те изчезнаха и чичото се намери в една гора.

Тази гора обаче не беше от дървета, а от цветя! Нагоре се издигаха високи като елхи камбанки. И когато подухнеше вятър, тичинките се удряха в цветните листенца така, че звънтеше като камбана. До камбанките растяха гладиоли. И лайкучка, парички, кандилка. И рози в разкошни цветове.

От слънчевата светлина огромните цветове грееха. Чичо Рингелхут тичаше между гигантските цветя и непрекъснато викаше:

— Конрад, къде си?

Така той тича повече от десет минути, докато откри бегълците. Негро Кабало стоеше пред огромна теменужка и хрупкаше листата ѝ, които приличаха на люшкац се зелен килим. А племенникът му бе възседнал коня, гледаше към върха на цветето и смучеше палеца си, макар че вече съвсем не беше малък.

— Ще полудея! — извика чичо му, докато бършеше потта от челото си с носната кърпа.

— Ще полудея! — повтори той упорито. — Първо избягахте от мен, а сега ме доведохте в такава гора, каквато през целия си живот не съм виждал.

— Вече в Южните страни ли сме? — запита Конрад.

— Извади пръста от устата си, когато говориш с нас! — заповяда чичо му.

Конрад се стресна. Той извади палеца си, погледна го, като че ли никога досега не го беше виждал и от срам му идеше да потъне в земята.

В това време конят извика:

— Качвайте се!

Чичо Рингелхут приклегна, подскочи високо и щом се намери на гърба на коня, вкопчи се в племенника си. След това той перна Негро Кабало с бастуна си и потеглиха. Конят беше в отлично настроение. Той задекламира:

„Кой яха тъй вихрено в нощния мрак?

— Бащата, с невръстно дете първенак“

Но Конрад каза:

— Та ние сме само чичо и племенник.

А Рингелхут добави:

— Как тъй в нощния мрак? Вие преувеличавате. По-добре препускайте галоп!

— Дадено! — извика конят и се понесе през цветната гора така, че двамата не чуваха и не виждаха нищо. Конрад се държеше здраво за развяващата се грива, а чичото — за Конрад. Скоро те разбраха, че не е полезно да се яде месна салата с малинов сироп преди езда.

Розите искряха в най-различни цветове. Камбанките тихо звъняха. А чичо Рингелхут си помисли:

„Ех, да бяхме вече там!“

Конят отведнъж спря.

— Какво има? — запита Конрад, затворил очи през време на галопирането, които сега предпазливо отвори.

Бяха спрели пред висока дъсчена ограда. На нея беше окачена табела, на която пишеше:

**ОТТУК ЗАПОЧВА ОБЕТОВАНАТА ЗЕМЯ
ЗА БЕЗДЕЛНИЦИ
ВХОД СВОБОДЕН!**

На деца и ученици 50% отстъпка!

Чичо Рингелхут внимателно се спусна от гърба на коня, огледа табелата и оградата и най-после заключи:

— Тук нещо не е в ред!

— Защо? — запита конят.

— Оградата няма вход! — каза чичото и другите двама едва сега забелязаха, че врата наистина липсва.

Конрад стъпи на гърба на Негро Кабало, вкопчи се в оградата и поиска да се изкачи на нея. Но чичо му го хвана за краката.

— Ти си глупав като овчица, сине — прошепна му той. — Мислиш ли, че в Обетованата земя се влиза с покатерване? Вътре сигурно живеят най-мързеливите хора на света. Те няма да вземат да се катерят, за да влязат в царството си.

Но момчето не отговори. То се вкопчи здраво в оградата и бавно се изтегли нагоре.

— Вече виждам оттатък! — възкликна Конрад с въодушевление. В същия миг отвътре се издигна грамадна ръка и му удари такава плесница, че той падна направо в тревата до коня, като държеше с ръка страната си.

— Пада ти се! — каза чичо му. — Не бива винаги да се катериш, само защото можеш.

После им даде знак да мълчат, облегна се до едно дърво и извика:

— Ако тези хора си представляват, че ще се катерим, лъжат се. Ние предпочитаме да останем отвън.

После той сърцераздирателно се прозина и недоволно прибави:

— Най-добре ще е да поспим няколко часа.

Още не изрекъл това и на оградата се появи врата, която преди съвсем не се забелязваше. Някакъв глас отвътре извика:

— Моля, заповядайте!

Минаха през вратата. Първото нещо което забелязаха, беше грамадно легло. На него лежеше дебел човек, който изръмжа:

— Аз съм портиерът. Какво желаете?

— Отиваме към Южните страни! — отговори чичото.

— Все направо — каза портиерът, обърна гръб на гостите и захърка с все сила.

— Надявам се, че хъркането не ви преуморява — каза чичо Рингелхут.

Но дебелият беше вече заспал, или пък го мързеше да отговори.

Конрад разглеждаше мястото. Беше овощна градина.

— Гледай, чичо! — извика момчето. — Тук на едно и също дърво зреят череша, ябълки, круши и сливи.

— Така е по-удобно — отвърна чичо му.

Но конят не можеше да приеме Обетованата земя.

— Щом плодът трябва да се бере — каза той, — тази страна не може да ми направи впечатление.

Конрад, който разглеждаше внимателно едно от четириплодните дървета, направи знак на чичо си и на коня да се приближат. Това, което видяха, беше наистина извънредно практично. На стъблото се намираше автомат с ръчки и надписи:

„Когато лявата ръчка се дръпне веднъж — една обелена и нарязана ябълка; ако се дръпне два пъти — смесен компот“ — гласеше един от надписите. „Ако дръпнеш веднъж дясната ръчка — парче плодов сладкиш с каймак“.

— Това е наистина чудесно! — каза чичо Рингелхут и дръпна дясната ръчка два пъти. Нещо извъня и от дървото излезе чиния с мармалад от череша. И тримата започнаха да изучават дърветата и да опитват съдържанието им. Най-голям апетит показва конят. Той изпразни две дървета, без да се насити. Чичо Рингелхут напомни, че е време за тръгване. Но конят отговори:

— Вървете напред, аз ще ви настигна.

Конрад и чичо му продължиха сами пътя си, все напред през Обетованата земя. Понякога пътя им пресичаха кудкудякащи кокошки. За опашките им бяха вързани малки лъскави тигани. И когато видяха, че идват хора, те се спираха и снасяха бързо яйца на очи с шунка, или омлет със спанак. Конрад махна с ръка, защото беше сит. Кокошките с тиганите изчезнаха в храсталациите.

— Изглежда, че тук изобщо няма хора — каза момчето.

— Сигурно има — рече Рингелхут. — Иначе автоматичните дървета биха били излишни.

Чичото имаше право. На един завой видяха пред себе си къщи. Къщите бяха на колела и впрегнати с коне. По този начин обитателите им можеха да лежат в леглата си и да се движат навсякъде. Освен това на прозорците на спалните бяха прикрепени високоговорители. И ако двама безделници искаха да разговарят, те просто с помощта на конете приближаваха къщите си и се разбираха по високоговорителите, без да виждат лицата си.

Конрад посочи две такива къщи. Чичото и племенникът му се приближиха на пръсти и чуха от високоговорителя някакъв сънлив глас.

— Драги председателю! — казваше високоговорителят. — Какво е времето днес?

— Нямам представа — отговори другият високоговорител — от десет дни не съм мърдал от леглото.

— Е, бихте могли да надникнете през прозореца, щом сте с претенции да ни управлявате — промърмори първият глас.

— А защо не надникнете вие, драги Ханеман?

— От онзи ден лежа с лице към стената и ме мързи да се обърна.

— И с мен е същото, драги Ханеман!

— Е, тогава ще трябва да се откажем да разберем какво е времето, господин председателю.

— И на мен така ми се струва. Довиждане! Приятни сънища!

— Подобно, господин председателю!

Двата високоговорители се прозинаха. После къщите се разделиха.

— Хайде да видим кой е този многоуважаван председател! — предложи Рингелхут.

Двамата тръгнаха след къщата на председателя, която бавно се отдалечаваше. Когато тя най-после спря в една градина с автоматични дървета, те надникнаха любопитно през прозореца.

— Какъв тлъст човек! — прошепна чичо Рингелхут.

— Господи! — извика Конрад. — Та това е шишкото Зайделбаст.

— Как? Ти познаваш председателя на Обетованата земя?

— Дебелият Зайделбаст беше в нашето училище. Той повтаря класа единадесет пъти, защото беше мързелив! — обясни момчето. —

В трети клас се ожени и напусна града. Искаше да стане агроном. Но никой дори не подозираше, че е станал председател в Обетованата земя.

След това Конрад почука на прозореца и извика:

— Зайделбаст!

Дебелият председател разгневен се обърна в леглото си и недоволно промърмори:

— Какво има?

— Не ме ли познаваш? — запита момчето.

Зайделбаст отвори малките си очички, които едва се забелязваха в пълното му лице, усмихна се уморено и попита:

— Какво правиш тук, Конрад?

Чичо Рингелхут повдигна шапката си и каза, че той е чичото и че те само минават оттук, на път към Южните страни.

— Ще ви заведе до границата — каза председателя Зайделбаст.

— Но първо ще хапна нещо. Един момент, господа!

Той се пресегна към нощната си масичка и извади от чекмеджето кутийка с таблетки.

— Най-напред нещо пикантно за предястие — прозина се той, лапна някакъв хап и натисна един бутон. След малко на отсрещната стена се появи цветна светлинна картина — сардели, руска салата и паниран волски език.

— Сега хубава порция от печена гъска с хрускава кожица — каза председателят, глътна един розов хап и пак натисна някакъв бутон. Този път върху бялата стена се появи огромна печена гъска, с гарнитура печени ябълки и салата от краставици.

— Накрая сладолед с плодове — прибави Зайделбаст, поднесе до устата си жълт хап и натисна един от бутоните. На стената се появи чудесна чаша сладолед с разрязана наполовина праскова. Конрад си преглътна слюнките.

— Защо ядете хапове? — запита Рингелхут. Като аптекар, той, естествено, се интересуваше от това.

— Яденето изисква извънредно много енергия — каза председателят, — а пък във форма на таблетки и показано на картини, то е пак така вкусно и изисква по-малко усилия.

Докато двамата чужденци се учудваха на думите му, Зайделбаст се изтърколи от леглото. Той беше по бански гащета. Останалите дрехи

бяха нарисувани по тялото му: връзка, яка, сако, панталони, риза, чорапи, обуца.

— Хубаво, нали? — запита той. — Мое изобретение. Постоянното обличане и събличане е излишно губене на време и труд.

Той заохка и се заклати към вратата. Мина доста време, докато излезе от къщата. Поздрави доста сърдечно някогашния си съученик, подаде ръка и на чичо му.

— Преди да продължите към Южните страни, трябва непременно да видите нашата опитна станция — каза той.

Тръгнаха бавно през полето. Внезапно завали дъжд.

— Трябваше да оставя бастуна си в къщи — каза Рингелхут. — Чадърът повече би ми послужил.

— Не се тревожете заради това — каза председателят Зайделбаст. — Вижте какви удобства предлага нашата страна.

И излезе прав. Едва бяха паднали първите капки, когато високо над поляната израснаха безброй чадъри. Човек можеше, ако иска, да се спре под някой такъв чадър. Но можеше и да го изскубне от земята и да продължи пътя си, защитен от него.

Тримата си откъснаха по един чадър и продължиха пътя си.

— Когато дъждът спре, чадърите увяхват — съобща им Зайделбаст.

Това извънредно много се хареса на гостите.

Скоро дъждът спря и чадърите наистина клюмнаха като повехнали цветове. Председателят хвърли своя чадър в канавката и гостите последваха примера му.

— Опитната станция, която основах — обясни председателят, — има за цел да занимава по-темпераментните ни жители и онези, които притежават силно развита фантазия, без те да се напрягат.

— Разкажете ни нещо повече! — помоли чичото.

— На обикновения безделник му стигат тъкмо двадесетте и четирите часа на денонощието за ядене и за спане — каза Зайделбаст. — Не трябва да забравяте, че жители, които тежат по-малко от сто и двадесет килограма биват изгонвани от страната. Но дори и сред онези, които без усилие постигат националното тегло, има хора с подчертано жив темперамент. Какво да правим? Скуката ги разсипва. Тогава числото на отлъчените ще нарасне. Населението ще намалее.

Трябваше да се намери изход. Горд съм, че аз го изнамерих. Ето и станцията. Внимавайте добре!

Те се бяха озовали на поляна, покрита с легла. На тях лежах множество дебели господа и примигваха.

— Тук, каквото и да си помислиш, то става действителност — заинтригува ги Зайделбаст. — Това е, както виждате, превъзходно прекарване на времето. А когато човек се насити на фантастичната картина, той само казва: „Марш назад!“ и тя изчезва.

— Не ти вярвам! — каза Конрад. — Зайделбаст, ти се шегуваш с нас!

— Гръм и мълния! — извика в този миг чичо му. — Гледайте, теле с две глави!

Наистина! Пред едно от леглата стоеше двуглаво пъстро теле и се пулеше с четирите си очи към дебелия човек, който беше пожелал то да се яви. Като видя странното животно, той се ухили глупаво от възглавницата. После махна с ръка и като се прозина, извика:

— Марш назад!

Телето изчезна.

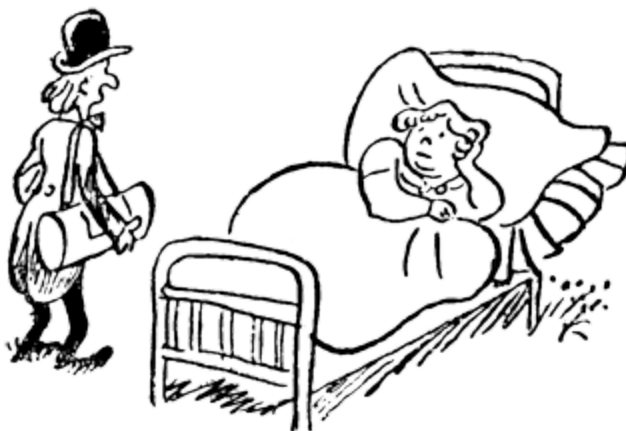

Продължиха разходката си и скоро стигнаха до една дебела жена. Тя също лежеше на креват, а челото ѝ се беше набърчило от много мислене. Изведнъж пред нея се появи човек с кутия за събиране на растения.

— Марш назад! — скара се тя и той изчезна. Челото ѝ се набръчка още повече. Скоро пред леглото се появи друг, стар човек,

окачил на рамо кутия за събиране на растения. Той приличаше на първия, само че имаше по-малко зъби, затова пък дълги бели къдрици.

— Марш назад! — изкомандува жената и той също изчезна. Пред нея застана трети стар човек, който приличаше на другите двама. Само че този беше с по-дълъг нос и с плешиво теме.

— Марш назад! — гневно кресна жената и изтощена затвори очи.

— Какво правите, госпожо Брюкнер? — запита Зайделбаст.

— Ах, господин председателю — отвърна жената. — Мъча се да си представя дядо си. Забравила съм как изглежда.

— Не се ядосвайте! — предупреди я Зайделбаст. — От миналата седмица вие тежите само сто и двадесет и пет килограма. Жал ми е, че ако продължавате така, ще трябва да напуснете Обетованата страна.

— От осем дни опитвам само това — разплака се госпожа Брюкнер, — и все безуспешно. Лека нощ, Зайделбастчо!

След миг тя вече спеше. Мозъкът ѝ се беше преуморил.

— Гледайте! — извика внезапно Конрад. — Вижте! Лъв!

Пред едно от леглата стоеше грамаден светлогривест лъв, разтваряше широко уста и показваше зъбите си.

— Разбира се, дебелият Боргмайер — изруга Зайделбаст. — Той винаги си представя диви животни. Това е негова идея фикс. Само дано не пострада някой ден!

Жълтият лъв пропъзля по-близо до леглото, направи гърбица и силно изрева. Дебелият Боргмайер побледня.

— Назад! — извика той. — Марш, коварно животно!

Но лъвът се приближи още повече. Той вече захапа пухеното легло.

— Махай се! — изрева Боргмайер.

— От страх той е забравил, че трябва да каже „марш назад“ — забеляза Зайделбаст. — Ако не си спомни това навреме, за съжаление лъвът ще го изяде.

— Тогава аз ще изтичам и ще извикам в ухото на лъва! — извика Конрад и понечи да се впусне към Боргмайер.

Но чичо Рингелхут го хвана здраво и каза:

— Не мърдай от мястото си! Твоите родители ще ми извият врата, като им разкажа, че те е изял въображаем лъв.

Зайделбаст също го посъветва да си стои мирен.

— Няма смисъл — обясни той. — Тези думи трябва да извика Боргмайер.

През това време лъвът бе скочил върху леглото, стъпил с предните си лапи на корема на господин Боргмайер и гледаше жадно шишкото. Такава тлъста закуска отдавна не му се беше падала. Той разтвори устата си...

— Марш назад! — кресна Боргмайер и лъвът изчезна.

— Вие, изглежда, не сте с ума си! — каза Зайделбаст на разтреперания човек. — Ако не ми струваше напрежение, щях да се разсърдя!

— Няма вече да правя така! — проплака Боргмайер.

— Забранявам ви да посещавате опитната станция за четиринадесет дни! — каза председателят и отмина с гостите си.

Внезапно чичо Рингелхут започна да се смалява.

— Ще полудея! — извика той. — Какво значи това?

Конрад се засмя и потри ръце. Зайделбаст също се засмя и каза:

— Ти си голяма скица!

А чичото продължаваше да се смалява. Сега той беше колкото Конрад. После, колкото бастуна си. Накрая стана не по-голям от молив.

Конрад се наведе, взе мъничкия си чичо в ръка и каза:

— Представих си те малък, както на портрета, който имаш в къщи.

— Не си прави шеги! — каза заплашително малкият чичо. — Извикай веднага „Марш назад!“

И той вдигна ръчичката си, сякаш искаше да удари с нея плесница на племенника си. При това не беше по-голям от дланта на Конрад, върху която стоеше.

— Заповядвам ти! — извика той.

Зайделбаст се смееше до сълзи. Момчето обаче каза на чичо си: „Ах, ти грозно джудже!“ И го сложи в предния джоб на дрехата си. Рингелхут се показа оттам, заудря с ръце гърдите на Конрад и вика, докато прегракна. В това време пристигна в тръс и Негро Кабало. Момчето го представи на приятеля си.

— Много ми е приятно! — казаха и двамата. Конят не можеше да нахвали Обетованата земя. Тази страна била най-хубавото място за безработни циркови коне. След това той запита:

— Къде, всъщност, е нашият аптекар?

Конрад мълчаливо му показва предния си джоб и сламената шапка на коня замалко не падна от учудване. След това Конрад му разказа, как неговият чичо е станал малък и какво са преживели с лъва, и с дядото на госпожа Брюкнер.

— О — възкликна конят. — Тази рецепта ще опитам и аз. Искам веднага тук да се явят летните ми кънки.

И ето, четирите кънки бяха вече завързани за копитата му, точно както си ги беше представил.

Конят извънредно много се зарадва, направи няколко задни завоя, после една голяма осмица и накрая завъртя един пирует върху задния си десен крак.

Това зрелище беше удоволствие на всички — и познавачи и любители. Зайделбаст дори каза, че ако не бил толкова мързелив, щял да ръкопляска. Конят се поклони и благодари за аплодисментите.

— Мили и добри мой племеннико — каза чичо Рингелхут, — моля ти се, извади ме от джоба си.

— Мили и добри мой чичо — отговори Конрад. — Аз нямам такива намерения.

— Не?

— Не!

— Добре, както искаш — каза чичо му. — Тогава, за наказание, веднага ще ти порасне глава като тиква и зелена коса. А вместо пръсти, ще имаш десет франкфуртски кренвирша.

Така и стана. На раменете на Конрад, вместо глава, израсна отвратителна, голяма тиква с отровно зелена коса върху нея. На китките му, вместо пръсти се полюшваха десет кренвирша. Конят се засмя и каза:

— Ти си най-сполучливото плашило!

Зайделбаст му подаде огледало да се види какъв хубавец е станал. От своя страна, чичо Рингелхут така силно се смееше на десетте кренвирша, че джобът на Конрад се спуска.

Накрая Зайделбаст заяви, че трябвало да си представят по-хубави работи и да си пожелаят по нещо добро.

— Но такива са хората! — промърмори той дълбокоумно. — Хайде сега развалете магията, ако обичате.

Чичо Рингелхут се провикна: „Марш назад!“ и племенникът му прие предишния си вид. После Конрад извади чичо си от предния джоб, постави го на тревата и извика същите думи. За миг чичо Рингелхут стана пак толкова висок, колкото преди.

— Трябваше да ви фотографираме — каза Зайделбаст — изглеждахте доста смешни.

— А сега напред! — рече конят и нетърпеливо зарови земята с кънките си.

Напуснаха поляната. Зайделбаст ги придружи до границата.

— Имате ли още свободни места в Обетованата страна? — запита Рингелхут на раздяла.

— Защо? — попита председателят.

— При нас има много хора, които нямат какво да правят и какво да ядат — отвърна чичото.

— Ах, оставете ни на мира — каза Зайделбаст възбудено. — Тези хора ще искат да работят. А тук такива не ни трябват.

— Жалко! — забеляза конят.

След това си подадоха ръце, за да се сбогуват.

Чичото и Конрад възседнаха коня и с радостни възгласи преминаха границата. Зайделбаст им махаше с малкия си пръст, за да не се изморява и викаше:

— Все напред!

ГЛАВА ТРЕТА

ТАКА КАЗА АНИБАЛ

Не мина много време и тримата пътешественици видяха пред себе си огромен средновековен замък. Между тях и замъка се намираше ров, широк най-малко десет метра, пълен с вода. Самата крепост се състоеше от безброй кулички със знаменца, зъбери, валове и бойници, а при входа се намираше подвижен мост, сега вдигнат.

— Такова нещо имах като малък за игра — каза чичо Рингелхут. — Само че моят замък не беше толкова голям. Затова пък на прозорците му беше залепена червена гланцова хартия. Ами как ще влезем вътре?

— Трябва да позвъним, — рече Конрад. Тогава конят се засмя и обясни, че замъците нямат звънци. И така беше. Но след известно време откриха край рова малка табела. На нея пишеше:

ЗАМЪКЪТ НА ВЕЛИКОТО МИНАЛО

ПРОПУСК

СЛЕД ТРИ СИГНАЛА С ТРЪБА

От интенданта

— С какво пък сега ще тръбим три пъти? — запита разгневен чичо Рингелхут — При преминаване на граница винаги на човек му създават толкова неприятности.

— Да духна ли три пъти през гребена си? — запита Конрад и го извади от джоба си.

— Посмей само! — изрева Рингелхут, сложи ръце във вид на тръба пред устата си, пое дълбоко въздух и извика:

— Та-та-ра-та-та! Та-та-ра-та-та! Та-та-ра-та-та!

Разбира се, свиренето му не беше лошо за един аптекар, който нямаше дори тръба в ръцете си.

След малко подвижният мост се спусна над рова и конят бързо се плъзна с двамата си ездачи в двора. Там стоеше стар рицар със златна броня, облеган на ръждясал меч. През гъстата си бяла брада той запита:

— Кой път, о, чужденци, ви доведе тук?

Рингелхут отдаде чест с бастуна си и каза, че идват от Обетованата земя.

— И накъде? — запита рицарят. — Кой път ще поемете вий?

— Към Южните страни! — обясни му Конрад.

— Разрешава ви се преминаването през замъка — каза позлатеният старец. — Но преди това, съобщете ми имената си.

Чичо Рингелхут представи себе си и своите спътници.

— А аз — обясни стражът, — съм познатият от историческите книги крал Карл Велики.

— Моите почитания — каза чичо Рингелхут. — Само че, драги Карл, не говорете така надутото и ни кажете коя посока трябва да хванем.

Карл Велики поглади брадата си и промърмори:

— Все направо. Но щастието е разположено към вас. На втората поляна вляво стават днес Олимпийските игри.

— Ние тъкмо за тях питахме! — рече конят, повдигна леко сламената си шапка и се упъти нататък.

Карл Велики, подрънквайки доспехите си, се върна обиден на наблюдателната си куличка.

Конрад помоли чичо си да спре на спортното игрище. Звукът на фанфарите вече долиташе до ушите им. Малко след това видяха стадиона. По трибуните бяха насядали брадати рицари и госпожици с оперни бинокли, кавалери с перуки на едри букли и дами с бродирани кринолини.

— Чудесно! — възкликна Рингелхут. — Стой, конче!

Конят спря. Чичово и племенникът му слязоха и купиха три билета от крал Барбароса, който държеше касата на каменна маса. Билетите бяха за първата трибуна, първия ред, откъм сенчестата страна. Освен тях, Барбароса им даде и програма.

Конрад скришом мушна чичо си и му посочи брадата на Барбароса, която беше прораснала през каменната маса.

— Тук само бради виждам — промърмори Рингелхут. — Но гледай, там вече са почнали да хвърлят гюлле!

Той разтвори програмата и прочете:

СЪСТЕЗАНИЕ ПО ХВЪРЛЯНЕ НА ГЮЛЛЕ.

Участници:
Карл XII — Шведски
Гьоц с желязната ръка

Петър Велики
Август Силни.

Пръв хвърляше Гъоц с желязната ръка. После дойде ред на Август Силни, който достигна 18.17 м. Конрад заяви, че това е нов световен рекорд. Карл XII — Шведски се отказа, защото искал да си пази силите за съперниците при хвърляне на копие.

Изведнъж някой така удари чичо Рингелхут в хълбока, че той замалко не повали Петър Велики. Чичото се извърна разгневен. Пред него стоеше млад човек с филмов апарат.

— Извинете! — промърмори непознатият младеж — Аз съм представител на „Универсал“, Трябва да направя няколко снимки за седмичния преглед. Заболя ли ви?

Август Силни дръпна филмовия оператор настрана и му прошепна нещо. После грабна гюллето и го хвърли високо нагоре, а в това време младежът снимаше, докато то падаше върху пясъка. После застана в героична поза пред апарата, усмихна се царствено и запитва, може ли да каже няколко подходящи думи.

— Както обичате — отговори младият човек, — но филмът ще бъде ням.

Конрад и чичо му се отдалечиха, превивайки се от смях. Конят ги последва облещен. Те стигнаха до трибуните, но не можаха да намерят местата си. Оказа се, че две от тях вече са заети.

— Ако може да си покажете билетите! — каза чичо Рингелхут.

Двамата мъже се извърнаха. Те бяха Юлий Цезар и Наполеон първи. Наполеон изгледа аптекаря гневно и по жълтото му лице се появили царствени бръчки. Но тъй като това, изглежда, не направи никакво впечатление на Рингелхут, той се поотдръпна, а и Цезар стори място.

— Ако сега старата ми гвардия беше тук, в никой случай нямаше да отстъпя — забеляза Наполеон високомерно.

Чичо Рингелхут се намести до Наполеон и рече:

— Ако кажете още една подобна глупост, ще взема триръбата ви шапка и ще я дам на коня ми да я изяде. Разбрахте ли?

— Би трябвало изобщо да си купите нов цилиндър, господин Наполеон — подхвърли Негро Кабало.

Юлий Цезар се загърна в тогата си и каза на френския император:

— Не искам да ви подбуждам, но на ваше място не бих позволил да ме обиждат така.

— Без армия не можете да направите нищо, колега! — отвърна Наполеон кисело. — Но гледайте, гледайте, Теодор Кьорнер^[1] е слаб на „рюкханд“^[2].

Всъщност, пред трибуните се играеше тенис.

Фатер Ян^[3] седеше на висок стол. Той беше реферът, а Аякс I и Аякс II^[4] играеха срещу Теодор Кьорнер и княз Харденберг. Топката профучаваше ту към едната, ту към другата страна. Двамата гърци, понеже бяха братя, се бяха обиграли добре и отблъскваха ловко топката, когато попаднеше в полето им. Германската двойка играеше незадоволително.

— Какво глупаво занимание, да се подхвърля насам-натам такава малка и лека топка — каза Юлий Цезар. — Да беше поне граната!

Изведнъж той пронизително изрева. Теодор Кьорнер, който бе слаб в тениса, беше ударил топката накриво, разбира се, без никакви лоши намерения, улучи Юлий Цезар право в лицето. Римският

диктатор седеше ни жив, ни мъртъв, държеше римския си нос и от очите му избликваша сълзи.

— Да беше поне граната! — забеляза чичо Рингелхут подигравателно, а Конрад от смях едва не падна от трибуната.

— Хубави герои сте ми вие! — промърмори чичото, изгледа Наполеон и Цезар отгоре до долу и напусна трибуната. Конрад и конят с летните кърки го последваха.

Преди да напуснат стадиона, те бяха привлечени от крясъците на тълпата, струпала се около пистата. На нея се състоеше финалното състезание на 100 метра между Александър Велики и Ахилес. Александър Велики спечели. Макар че стартира зле, той взе разстоянието за 10.1 секунди.

— Това също е нов рекорд! — извика Конрад.

Негро Кабало забеляза, че всъщност е обикновен кон, а му трябват само пет секунди.

— Да, но вие имате четири крака! — отвърна Конрад.

— Оставете тези глупости — сърдито каза Рингелхут, — електричеството изобщо няма крака, а е много по-бързо и от коня. Освен това, някой да тича, за да запази здравето си, разбирам. Но да препуска като ударен през полето, само за да надмине някого с една десета от секундата, това е най-голямата глупост. Той не само, че не ще запази здравето си, но ще се разболе.

Тръгнаха по улицата, между вили, прилични на замъци и поздравяваха кралете, рицарите и генералите, които стояха на прозорците по жилетки, пушеха лули или поливаха със златни лейки цветята в хубаво поддържаните си градини.

Неочаквано чуха, че в една градина се води оживен спор — но понеже не виждаха никого, приближиха се и погледнаха през оградата. Пред тях в тревата лежаха двама сериозни мъже в ризници и играеха с оловни войници.

— Много ти се иска, драги Анибал! — викаше тъкмо в това време единият от тях. — Но, не! Розовият храст, както най-последно трябва да признаете, бе щурмуван безупречно от моите васали.

— Драги Валенщайн — каза другият, побледнял от гняв — аз не мисля като вас! Просто ще заобиколя лявото ви крило с конницата си и ще ви нападна в тил!

— Опитайте само! — усмихна се подигравателно Валенщайн, херцог на Фридландия. — Вашата кавалерия няма да успее в атаката си. Аз ще изтегля моите резерви, които се намират край лехата с резеда вляво, и ще я обстрелвам във фланг.

Двамата започнаха да местят насам-натам разноцветно боядисаните си войници. Битката за розовия храст беше в разгара си. Анибал прекара конницата си в тила на кралската и я притисна. Но Валенщайн обсипа полковете му с дъжд от грахови зърна. Конниците почнаха да падат на цели отряди.

Анибал побесня от гняв. Той извади нови резерви от кутията, която се намираше до него, и попълни оределия си от загубите авангард.

Но Валенщайн изстрелваше едно след друго граховите зърна срещу африканските части. Войниците и дори внушаващите страх ездачи върху слонове падаха с дузина в тревата. Битката за розовия храст беше почти решена.

— Хей, вие! — извика Конрад. — Я си отместете фронта назад! След това нападнете пак! Ударете тогава неприятелския център, защото той е най-слаб!

Анибал и Валенщайн прекъснаха за момент играта си и погледнаха към зяпачите. Картагенският пълководец поклати глава и каза строго:

— Аз не отстъпвам и не се оттеглям, дори това да ми струва и последния войник.

— Но слушайте! — извика Конрад. — Тогава жалко за армията ви...

Сега се намеси и Валенщайн.

— Ти си глупаво момче! — каза той. — Не е важно колко войници падат, а дали имаш резерви в кутията.

— Ех, че сте загубени! — каза Рингелхут на двамата пълководци. — Вие и подобните ви сте годни да водите война само с оловни войници.

— Вървете по дяволите! — извика Анибал разгневен. — Който няма честолюбие, не може да разговаря с нас! С какво се занимавате?

— Аптекарь съм — отвърна чичото.

— А, ето на! — каза Анибал и се засмя пренебрежително — Разбира се, санитар.

После се обърна отново към Валенщайн:

— Херцог — каза той, — битката продължава!

И те разгорещено продължиха сражението за розовия храст.

— До последна капка кръв! — съскаше Анибал.

— Предайте се! — извика внезапно Валенщайн.

Той беше оградил неприятелските части и ги унищожаваше с дъжд от грахови зърна.

— Никакво предаване, преди последният ми войник да падне мъртъв в тревата! — закле се Анибал. Но в същия момент кихна. Погледна загрижено нагоре и рече:

— Е, добре, да прекратим! Тревата е твърде влажна. Не бих искал да простивам. Кога ще ми дадете възможност за реванш?

— Когато премине хремата ви, драги приятелю! — каза Валенщайн. — С настинката шега не бива.

Пълководците се изправиха на тревата, пъшкайки, разтърпкаха вдървените си крака, оставиха разбитите си войски край розовия храст и се упътиха към вилата.

— Една година преди да ме убият в Егер — каза Валенщайн, — имах отвратителна хрема. Бих предпочел да загубя три битки, отколкото да кихам още веднъж като тогава.

След миг те влязоха в къщата.

— Вземете аспирин! — извика чичото. — И изпийте чаша липов чай! Така още утре пак ще можете да продължите сражението.

Но Анибал едва ли го чу.

— Да тръгваме! — предложи конят. — Втръсна ми вече от тези герои.

Конрад и чичо му възседнаха отново коня и тримата се отправиха към границата.

— Представете си, Негро Кабало — каза след малко Рингелхут, — у дома племенникът ми също играе с оловни войници.

— Как? — запита Негро Кабало. — Да не би да искаш един ден да станеш генерал?

— Не! — отвърна момчето.

— Или някой от онези оловни войничета, които утре ще паднат край розовия храст?

— Съвсем не възнамерявам такова нещо! — запротестира Конрад енергично. — Ще стана шофьор!

— А защо тогава играеш с оловни войници? — запита конят.

Конрад мълчеше, но чичо му каза:

— Защо ли? Защото баща му е подарил оловни войници.

Бяха стигнали границата. Пред тях се спусна подвижен мост. Конят префуча през него и Великото минало остана зад тях.

[1] Немски поет ↑

[2] Едновременно название на тениса ↑

[3] Основателят на гимнастиката в Германия и затова наричан „Бащата на гимнастиката“. ↑

[4] Герои от Илиада ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ОПАКИЯТ СВЯТ ВСЕ ПАК НЕ Е НАЙ-ОПАК

Оттатък замъка, който напуснаха, се намираше гора с играчки. Едва тук те можаха да си отдъхнат след силните преживявания при военната игра между Анибал и Валенщайн. На една огряна от слънцето ливада пасеше стадо дървени кончета от панаирска въртележка. В едно поточе плуваха красиви платноходки. По дърветата бяха окачени балончета. Храстите покрай потока бяха от захарни петленца. На един клон бяха кацнали два папагала, разгръщаха книжка с картинки и изведнъж избухнаха в такъв смях, че книжката падна на земята.

Конрад понечи да скочи от коня, за да я вдигне, но Рингелхут го задържа и го плесна по гърба.

— Стой мирно! — заповяда му той. — Ние трябва да стигнем до Южните страни.

И конят продължи да галопира. От време на време той се оплакваше, че сачмените лагери в кърките му много се нагряват, но всъщност преувеличаваше.

В канавките покрай пътя тракаха детски влачета. Понякога се вдигаше стрелка. Тогава локомотивите изсвирваха и се упътваха към гората, над която се носеха балончета.

Пред една къща от станиол седяха пет шотландски териера^[1], мълчаха и пушеха дебели шоколадени пури.

— Пусни ме да сляза! — извика Конрад. — Искам да ги помилвам!

Но чичо Рингелхут каза: — Подръж за малко бастуна ми!

А когато момчето направи това, той закри очите му с две ръце, за да не вижда нищо, и извика:

— Карай, Кабало!

Конят се понесе като вихър през царството на играчките.

— Така! — Каза най-последно чичо Рингелхут, — сега вече пак можеш да гледаш.

Конят се носеше в тръс. Конрад се огледа. Царството на играчките се беше свършило. Някъде в далечината се виждаха дърветата с балончета. Над тях се носеха големи пъстри хвърчила.

— Жалко! — промърмори Конрад.

Скоро конят спря и каза:

— Всички да слязат!

Рингелхут и Конрад слязоха и се огледаха наоколо си. Бяха спрели пред голяма сграда, на която бяха нарисувани герои от приказки. От прозорците надничаха много деца и им махаха.

— Очевидно, почивна станция — каза чичото.

— От къде на къде! — отговори Конрад. — Там пише нещо съвсем друго. — И той прочете високо надписа над главния вход:

ОПАКИЯТ СВЯТ.

ВХОД,

РАЗРЕШЕН САМО НА ПРИДРУЖЕНИ ОТ ДЕЦА!

— Ха! — извика Конрад. — Виждате ли, колко добре сторихте, че ме взехте със себе си?

И той се удари по гърдите така, че те изпращяха, запристъпя гордо пред двамата и влезе пръв вътре. Намериха се в някаква канцелария. Зад гишето седеше симпатично момче, което подаде ръка на Конрад и го запита кого води.

— Един кон, който отлично кара летни кънки и чичо ми — съобща Конрад. — Той е аптекар. Казва се Рингелхут.

— Много ли е непоносим? — запита момчето.

— Благодаря, не — каза Конрад, — търпи се.

— Ще го накараме да омекне — рече момчето. Имали сме работа с най-различни екземпляри.

И той натисна едно копче.

— Защо? — извика Конрад изненадан.

В този миг в стаята нахлуха група деца, които грабнаха и отведоха чичо Рингелхут през една врата, над която имаше надпис:

САМО ЗА ВЪЗРАСТНИ

— Какво значи това? — запита Конрад. — Та ние отиваме в Южните страни!

— По-късно, по-късно, — каза момчето и отново се задълбочи в документите пред себе си.

Конрад и конят напътиха към другата врата.

— Питайте за училището! — извика след тях момчето. — Там ще намерите чичо си. Сега е в стаята за преобличане.

— Разбирате ли нещо? — запита Конрад коня, когато излязоха на улицата. — Защо чичо Рингелхут трябва да се преобличи.

— Да се въоръжим с търпение! — отговори конят.

Улицата беше твърде оживена. Виждаха се момчета с папки под ръка и цилиндри на главите. Виждаха се и малки момичета с модерни дрехи. Те се разхождаха или правеха покупки. Изобщо, имаше само деца!

— Извинете! — каза Конрад и дръпна едно момче, което тъкмо искаше да се качи в някакъв автомобил. — Слушай, няма ли при вас големи хора?

— О, има, — отвърна момчето. — Но големите са още на училище.

После то се качи в автомобила си, кимна на Конрад и извика:

— Бързам към борсата!

В следния миг колата му се изгуби зад ъгъла.

— Просто недоумявам! — заяви Конрад.

— Защо? — запита конят.

— Какво търсят големите в училището, а малките — на борсата?

Конят мръдна рамене и продължи напред. Момчето едва успяваше да го следва. За щастие, училището беше наблизо.

Над вратата имаше надпис:

ПОСВЕТЕНО

НА

ТРУДНО ПОДДАВАЩИ СЕ НА ВЪЗПИТАНИЕ

РОДИТЕЛИ

— Е, хайде да влезем! — предложи конят.

Влязоха. Зад едно прозорче седеше малко момиче, което ги запита кого търсят.

— Господин Рингелхут — отговори конят. Малкото момиче запрелиства една тетрадка и най-после каза:

— Рингелхут ли? Да! Той е в курса за начинаещи.

— Но какво търси там? — запита Конрад.

— Ще го превъзпитават — отвърна момичето.

— Ще си загубя ума! — извика Конрад. — Искам веднага да видя чичо си!

— Двадесет и осма стая — каза момичето строго и затвори прозорчето на гишето.

Конят и момчето забързаха по стълбите, после се втурнаха по един празен коридор и затърсиха двадесет и осма стая. Ненадейно зад тях се чу детски глас.

— Конрад! Конрад! — викаше някой. Момчето се извърна и видя, че към него тича червенокосо момиченце с плитки, които стърчаха косо от главата му, като че бяха заплетени на тел.

— Бабет? — извика той.

И двамата се втурнаха един към друг, за да си стиснат ръцете.

— Как си попаднал в „Опакия свят“? — запита учудено Бабет.

— Ние сме само пътем тук — отвърна гордо Конрад. — Тръгнахме за Южните страни, защото имам да пиша съчинение за тях. А сега търсим чичо. Отвлякоха го още при входа и го отведоха в курса за начинаещи. Имаш ли представа, какво прави там?

— О, ужас! — извика момчето. — Трябва да е станало недоразумение. Чичо ти е много мил човек, нали?

— И как още! — отвърна момчето.

— Сигурно в приемното бюро са помислили, че го водиш, за да го превъзпитат! — Бабет беше искрено разгневена. — Елате да го измъкнем! — каза тя. — Няма да бъде мъчно, защото аз съм съветничка по възпитанието и обучението на родителите.

— Един момент — рече конят, — какво всъщност представлява вашият „Опак свят“? Сече ми главата, но въпреки всичко, не мога да разбера.

Бабет се спря.

— Ето какво — каза тя. — Има, както се знае, не само добри, но и лоши родители. Също както има и страшно лоши деца, нали?

— Разбира се — потвърди Конрад и кимна.

— Щом тези родители не искат да се променят и продължават да наказват децата за нищо или дори ги мъчат — защото има и такива — докарваме ги тук и се заемаме с възпитанието им. В повечето случаи това помага.

Конят се почеса с копитото зад ухото си и попита, как се възпитават родителите.

Бабет си пое дълбоко дъх и каза:

— Ние им отвъръщаме със същото, което правят те на децата си. Това, наистина, не е хубаво, но е необходимо. Например, при нас се намира господин Клеменс Вафелбрух.

— Та това е чичовият хазяин! — извика Конрад — Но той си беше в къщи. Няма и час откак конят стовари една саксия върху главата му!

Конят повдигна горната си устна и се засмя беззвучно.

— Всички ние тук сме едновременно и в къщи! — каза Бабет. — Въпросният Вафелбрух има син, който се нарича Артур Вафелбрух. Всяка вечер бащата затваря момчето с часове на балкона, особено когато вали дъжд! И знаете ли защо? Само защото не можело да смята. А то се труди толкова! Така Артур стои на балкона и се страхува, плаче

и зъзне, и става все по-блед и по-болнав. А от страх съвсем вече не може да смята.

— На мен старият от пръв поглед не ми хареса — промърмори конят. — Трябваше със спокойна съвест да му стоваря още няколко саксии на главата.

— Сега ние също заключваме бащата на един балкон — продължи разказа си Бабет. — И вятърът свири. Това ще правим дотогава, докато бащата забележи как мъчи момчето си. А сега тихо!

Замълчаха.

— Не чувате ли нищо? — пошушна Бабет.

— Някой плаче и проклина. Но той е някъде далече — каза след малко Конрад.

— Това е старият Вафелбрух — прошепна Бабет.

— Мисля, че за три дни ще омекне. Тогава сам ще обещае, че няма да мъчи малкия Артур. И ние ще го пуснем, вече излекуван.

— Аха, така значи — каза конят. — Ами ти защо си тук?

Бабет се смути. Най-после отговори:

— Заради майка ми. Тя никак не се грижеше за мен. Сутрин не ми даваше закуска, понеже още спеше. На обед пък не се прибираще в къщи и пак не получавах нито зальк. А вечер, когато си лягах, тя още не се бе върнала. Училищният лекар забеляза това и й изпрати писмо. Но тя го хвърли в печката.

— И тогава?

— Тогава я взеха в това училище, а на мен не позволяват да се грижа за нея. Понякога трябва да влизам в стаята и да се правя, че не я виждам. А когато каже, че е гладна, да се преструвам, че не чувам, да излизам в коридора и да пея.

Очите на Бабет се наляха със сълзи.

— Толкова ми е жал за нея! — прошепна детето.

— Тя вече отслабна с пет килограма. — Понякога, въпреки че е забранено, й оставям скришом по един сандвич на нощната масичка.

Бабет захълца и си обърса носа.

— Не плачи! — каза Конрад. — Когато ти си била гладна, тя не е плакала.

Момичето подсмръкна високо.

— Така е — каза то, — но въпреки това аз много я съжалявам. Надявам се, поне, че лечението й ще е успешно.

После тя се опита да се усмихне.

— Изобщо, получаваме почти винаги добри резултати.

— Радвам се искрено — каза конят, — но нека най-после да измъкнем чичо Рингелхут от вашето поправително заведение. Иначе може да стане още по-мил, отколкото е сега.

— А това би било нетърпимо! — заяви Конрад.

Отправиха се бързо към двадесет и осма стая. Там картината беше доста странна. По чиновете бяха насядали възрастни хора. Те бяха облечени в детски дрехи и някои от тях бяха доста страшни на вид — особено дебелите. Пред тях до катедрата седеше сериозно, бледо момче. Това беше учителят, който, щом видя, че в стаята влизат Бабет, Конрад и конят, извика:

— Стани!

Възрастните станаха. Само един, твърде дебел, остана на чина. Момчето-учител подаде ръка на Бабет и нейните спътници и каза:

— Добър ден, госпожице директорке!

— Добър ден, Якоб. Чух, че днес сте довели нов ученик?

— Да — отвърна учителят. — Не изглежда лош, но ми се струва, че е малко глупав. Постоянно се хили. Елате тук, Рингелхут!

Чичо Рингелхут се измъкна от най-задния чин.

Щом го видя, конят прихна да се смее. Защото чичото беше по къси гащета, с матроска рубашка и половинки чорапи. А на главата си имаше моряшка шапчица с дълги панделки и надпис: „Морска слава“.

— Господи Исусе Христос! — извика Конрад и се хвана здраво за Бабет.

— Не ви ли харесвам? — запита чичо му обиден.

Бабет обясни на учителя, че е станало недоразумение. Изпратиха един ученик, някакъв съдебен съветник Болензенгер, да донесе дрехите и бастуна на Рингелхут. През това време урокът продължи. Бабет, Конрад, чичо му и конят застанаха до вратата и заслушаха:

— Да стане месарят Зауртопф! — извика Якоб. — Вярно ли е, че постоянно биете децата си по тила?

— Да — отвърна месарят. — Но те са си мои и никой няма право да се интересува къде и как ги пердаша. Разбрахме ли се?

— Едното момче се е разболяло. Нашият лекар е на мнение, че от побоя който сте нанесли на Вили, само защото е загубил един грош, ще има тежки последици.

— Вашият лекар само да ми падне, такива плесници ще му зашлевя! — изрева месарят. — Аз калявам децата си.

— Добре — прекъсна го Якоб, — тогава, за съжаление, ще трябва да калим и вас. Принудени сме да сторим това. Ще ви връщаме нечовешките удари дотогава, докато почувствувате какво сте правил!

Той натисна един звънец. В класната стая влязоха четирима здрави юнаци, хванаха месаря и го повлякоха към вратата.

— По тила! — обясни им Якоб, и четиримата кимнаха.

— От това няма да му дойде акъла в главата — забеляза чичото.

— За съжаление, само от това! — възрази Бабет. — Познавам добре тези хора. За щастие, те не са много.

Месарят Зауртопф бе отведен. Той изглеждаше твърде жалък в юношеските дрехи, които му бяха много тесни.

— Госпожа Отилия Юбербайн! — извика в това време Якоб.

Изправи се слаба дама. Тя носеше къса рокличка и постоянно поправяше косите си.

Якоб каза:

— Вие заставяте дъщеря си Паула да лъже. По ваша заповед детето трябва да лъже баща си, баба си и дядо си, защото никой не бива да знае какво правите с парите за домакинството и че съвсем не ходите с Паула на разходка, а я оставяте да ви чака с часове сама в сладкарница „Рицар“, докато вие проигравате парите си в бридж-клуба.

— Това съвсем не ви засяга. Аз мога да правя каквото си искам — заяви дръзко госпожа Юбербайн.

— Че самата вие лъжете, си е ваша работа — каза Якоб, — но, че принуждавате малката Паула да лъже, това ни интересува твърде много. Ние повече не ще го търпим. Паула вече не спи нощем, съвестта я гризе и, когато трябва да излъже отново баща си, е готова да се разплаче.

— Ти преувеличаваш, мой малки! — каза госпожа Отилия Юбербайн.

— Не, аз не преувеличавам нищо! — извика Якоб гневно. — Детето се е сбъркало какво да прави. Кой знае, какво може да се случи. Оставете ако обичате на мира глупавата си фризура, когато говоря с вас! Ще останете тук още една седмица. Ако и дотогава не се научите как да постъпвате с дъщеря си, ще вземем мерки!

— С нетърпение чакам да ги видя! — отвърна госпожа Отилия хапливо.

— Ако за в бъдеще само още веднъж принудите Паула да лъже, мъжът ви ще узнае истината от нас! — извика Якоб.

— Само това не! — извика госпожа Юбербайн, примряла от страх, и падна на чина си.

— Утре ще поговорим повече — рече Якоб. — А сега да стане директорът Хобом!

Но точно в това време се върна ученикът, съдебният съветник Болензенгер, и донесе дрехите на чичо Рингелхут. Чичото се облече, завъртя енергично бастуна си във въздуха и извика:

— Напред, към Южните страни!

— О, аз бях почти забравил за тях! — извика Конрад уплашено и подаде за сбогом ръка на Бабет.

— Всичко беше извънредно поучително — каза ѝ той. — Желая ти всичко хубаво. Особено по отношение на майка ти.

— Довиждане, госпожице директорке, — каза конят.
Чичото беше вече в коридора.
— Все направо! — Извика след тях Бабет.
— Подобно! — отвърна Конрад разсеяно. И се спусна след другите.

[1] Порода кучета ↑

ГЛАВА ПЕТА

ВНИМАНИЕ, ВИСОКО НАПРЕЖЕНИЕ!

На излизане от Опакия свят те се натъкнаха на спирка на подземна железница. Слязоха по стълбите, видяха някакъв спрял влак и се настаниха в него.

— Каква смешна подземна железница — забеляза Конрад. — Няма нито кондуктор, нито машинист. Любопитен съм къде ще ни отведе.

— Ще видим! — каза чичо му наставнически. Но в този момент влакът се раздвижи и след миг се понесе като светкавица през бетонната галерия. Рингелхут падна от седалката.

— Изглежда, че не ще доживеем всичко — каза той. — Мили племеннико, ако ме сполети нещо лошо, не забравяй въпреки скръбта си по мен, че наследяваш аптеката ми.

— А ако ти ме надживееш, драги чичо — каза момчето — на теб принадлежат учебниците и кутията с пергелите ми.

— Горещо ти благодаря! — отвърна чичо му.

После двамата, трогнати, си стиснаха ръцете.

— Не се размеквайте! — рече конят и погледна през прозореца на вагона. Подземната железница летеше като ракета през тунела. Релсите скърцаха, а влакът трепереше като че сам се страхуваше от светкавичното пътуване.

Чичо Рингелхут седна на пейката и каза с отчаяние:

— Ако ми се случи нещо, пропада нощното ми дежурство в аптеката!

Но неочаквано падна повторно на пода. Защото влакът спря така внезапно, като че се беше блъснал в айсберг.

— Бързо навън! — извика чичото, скочи на крака, отвори вратата и се втурна по стълбите. Конят и Конрад се спуснаха след него.

Когато изкачиха стълбата и се огледаха, те останаха вцепенени. Около тях се издигаха небостъргачи!

— Я гледай ти! — обади се конят.

И Конрад започна да брой етажите на най-високата постройка. Когато стигна до четиридесет и шест, беше принуден да престане, защото остатъкът от небостъргача се губеше между облаците. На един от тези облаци имаше светлинен надпис:

ЕЛЕКТРОПОЛИС

АВТОМАТИЧНИЯТ ГРАД

ВНИМАНИЕ! ВИСОКО НАПРЕЖЕНИЕ!

Конят поиска веднага да се върне и предложи да зарежат тия проклети Южни страни. Но чичото и племенникът му дори и насън не биха помислили за това, а прекосиха големия площад пред тях, по който се движеха стотици автомобили. И така Негро Кабало бе принуден ще не ще да ги следва.

— Изглежда, че тук никой не работи — каза Рингелхут, — всички се разхождат с автомобилите си. Как ви се струва това!

Тъкмо в този момент се върна Конрад, който от любопитство беше тичал покрай една кола.

— Представете си само — съобщи той, — автомобилите вървят съвсем сами, без шофьор и кормило. Не ми е ясна тази работа.

В същият миг една кола изскърца със спирачки и спря до тях. В нея седеше симпатична стара дама. Тя плетеше някаква покривчица и ги запита дружелюбно:

— Вие сигурно не сте оттук!

— Да — отвърна чичото. — Но можете ли да ни обясните как така автомобилите се движат от само себе си?

Старата дама се усмихна.

— Нашите коли се управляват отдалеч — обясни тя, — едно електромагнитно поле е свързано умно с радиоцентрала. Много просто, нали?

— Идиотски просто! — съгласи се чичото.

— Просто идиотско! — промърмори конят.

А Конрад извика възбудено:

— А пък аз исках да стана шофьор! Свършено е с моето бъдеще!

Старата жена остави покривчицата и куките си настрана и запита:

— Че защо си искал да станеш шофьор?

— За да печеля пари! — отговори момчето.

— Ами защо искаш да печелиш пари? — запита старата дама.

— Не ставайте смешна! — извика Конрад. — Който не работи, не печели пари. А който няма пари — гладува.

— Това са страшно овехтели разбирания — каза старата дама. Мило мое дете, тук, в Електрополис, работим само за собствено удоволствие или за да запазим линията си, или за да направим подарък някому, или най-после, за да научим нещо. Защото това, от което се нуждаем, за да живеем, се произвежда от машини и ние, жителите на Електрополис, го получаваме безплатно.

Чичо Рингелхут се замисли за миг и после каза:

— Но тези продукти, преди да се преработят във фабриките, трябва да се отгледат, нали? Пък и добитъкът не расте като бурен по полетата!

— Това вършат селяните от околността — отговори дамата, — но и те имат много малко задължителна работа, защото земеделието и скотовъдството са напълно механизирани. Повечето от тях наглеждат разни машини.

— Нима селяните ви подаряват добитъка и житото си? — запита конят учудено.

— Срещу своите продукти те получават всичко останало, което им е нужно за живота — отговори старицата. — Всички хора получават от всичко. Защото почвата и машините произвеждат повече, отколкото се нуждаем. Не знаехте ли това?

Чичо Рингелхут се засрами от невежеството си и затова отговори:

— Разбира се, че го знаехме. Но при нас повечето хора страдат от недоимък.

— Това е вече връх на безобразието! — извика строго старата дама.

После тя пак се усмихна и прибави:

— Така, а сега ще отида в нашите изкуствени градини. Там цветята и дърветата миришат на озон. А това укрепва здравето. Довиждане!

Тя натисна едно копче, наведе се над една тръба и извика:

— В изкуствения парк! Ще пия кафе в ресторанта край басейна с въглероден двуокис!

Тайнственият автомобил послушно потегли. Старата дама се облегна удобно и продължи да си плете.

Тримата се пулеха след нея като вкаменени. Най-последно чичо Рингелхут каза:

— Бива си я таз работа! А след време в целия свят ще стане така хубаво. Да се надяваме, че поне ти ще бъдеш жив дотогава, моето момче!

— Също както в Обетованата земя — рече конят.

— С една разлика — подхвърли Рингелхут.

— Каква? — запита конят.

— Тук хората работят. Не са мързеливи! Работят поне за свое удоволствие. Но нека не им връзваме кусур за това и продължим пътя си!

Завиха по оживена улица, за да разгледат витрините на Електрополис. Но щом стъпиха на тротоара и тримата паднаха и се затъркаляха по него.

— Помощ! — изрева Конрад. — Тротоарът мърда като жив!

Всъщност, за да няма нужда да се крачи по него, тротоарът беше снабден с подвижна настилка. Хората се качваха на нея и се придвижваха, без дори да помръднат пръстите на краката си. А който искаше да влезе в магазин, слизаше върху платното на улицата.

— Бабичката дето плетеше, можеше да ни предупреди! — скръцна със зъби конят. Понеже кънките му пречеха да стане, той премина на задница цялата главна улица на Електрополис. След дълги мъки чичо Рингелхут и Конрад успяха да го изправят на крака. Сега вече подвижният плочник започна да им прави удоволствие.

Изведнъж чичо Рингелхут поиска да надникне във витрината на една сладкарница и слезе от движещия си плочник. Но тъй като

нямаше още опитност, той отхвъркна накриво и удари главата си в стената на един от небостъргачите. Миг след това до ушите на тримата долетяха някакви пеещи и звънтящи звуци. Никой не знаеше откъде идват. Най-после Конрад почука по стената и звукът се усили. След това той я драсна с нокът и извика:

— Какво ще кажете? Небостъргачите са от алуминий!

— Приятели, това се казва практичен град — заяви чичо Рингелхут. — Би трябвало да изпратим нашия кмет тук на специализация!

Но най-много им се хареса следното: Един господин, който пътуваше пред тях върху подвижния тротоар, скочи внезапно встрани на платното, извади от джоба си телефонна слушалка, каза един номер и извика:

— Гертруда, днес ще закъснея с един час за вечеря. Ще ида до лабораторията. Довиждане, съкровище!

След това той пъкна слушалката в джоба си, качи се на подвижния тротоар, извади някаква книга и зачете.

Косите на Конрад и гривата на коня бяха настръхнали от учудване. Няколко души, които пътуваха в противната посока и минаха край тях, казаха:

— Тези с коня сигурно са от провинцията.

Рингелхут изпъчи рамене и се опита да си даде вид по възможност на тукашен жител. При този опит обаче той отново падна. А когато Конрад поиска да му помогне да стане, каза:

— Остави ме, ще пътувам седнал.

Пътуваха от една улица в друга. Алуминиевите небостъргачи започнаха да пеят тихо, защото задуха вятър.

След около четвърт час подвижният тротоар се свърши. Нямаше вече и небостъргачи. Трябваше да продължат пеша. Скоро пристигнаха пред грамадна фабрика. Тя се наричаше „Фабрика за преработване на добитъка в Електрополис“.

Конрад пръв се втурна през вратата. Първото, което видяха вътре, бяха необозримите стада, които чакаха да бъдат преработени в нещо полезно. Те мучаха и се блъскаха към грамадна фуния с диаметър от двадесет метра. В нея един след друг влизаха стотици волове, крави и телета и изчезваха тайнствено, поети от блестящото метално отворстие.

— Защо ли хората избиват клетите животни! — запита конят.

— Това наистина е цяло нещастие! — отвърна чичото. — Но ако хапнете поне веднъж хубав шницел, ще промените мнението си!

В това време Конрад се втурна по надлъжната страна на машинното отделение. Чуваше се шум от мотори и колби. Рингелхут и конят с мъка успяваха да го следват.

Най-после стигнаха до края на помещението. Там на дълги редици стояха електрически товарни влакове и през няколко отвора се изсипваха в специални вагони преработените материали. От един отвор на стената се сипеха кожени куфари, от друг — бъчва с масло, от четвърти — кутии с консервиран волски език, от пети — буци швейцарско сирене, от шести — каци със замразено месо. От други отвори пък, малко по-настрана, падаха кокалени гребени, сухи салами, оцавени кожи, шишета с мляко, струни за цигулка, сандъци с бит каймак и много други неща.

Щом вагоните се напълнеха, издрънчаваше звънец. Тогава влаковете потегляха и под отворите идваха нови разни вагони:

— И никъде не се вижда жива душа — възкликна чичо Рингелхут, — само волове! И всичко с електричество! Всичко автоматично!

Но той още не беше доизрекъл думите си, когато от двора на фабриката се зададе един човек. Той поздрави тримата пътешественици и каза:

— Днес съм дежурен. По веднъж в месеца. Дванадесет пъти в годината. Работата ми е да наглеждам машините.

— Един въпрос — каза конят. — Какво правите през останалите триста петдесет и три дни от годината?

— О, не се тревожете за това — отвърна човекът весело. — Аз имам зеленчукова градина. Освен това обичам да играя футбол. А се уча и да рисувам. Понякога чета исторически книги. Твърде интересно е какви са били хората по-рано.

— Напълно съм съгласен с вас! — намеси се чичо Рингелхут. — Ами откъде добивате електричеството, което използвате така широко в целия град?

— От Ниагарския водопад — обясни човекът. — За нещастие там от няколко седмици вали непрекъснато и сме много загрижени. Напрежението тук и водната стихия са станали толкова големи, че се

опасяваме да не изгорят бушоните в централите. А ето че тъкмо излиза следобедния вестник.

— Къде? — запита Конрад учудено.

Надзирателят вдигна очи към небето. Всички погледнаха нагоре. И наистина, върху синия небесен фон се редяха бели редове — вестникарски новини. Заглавието беше: „Няма опасност за Електрополис“. И следваше „Мнение на комисията за сигурност“. След това се появиха съобщения във връзка с търговските преговори с Марс, статия за последните открития за научните институти, радиопрограмата и реклама за представленията на кината. Накрая беше прожектирано и продължението на романа от подлистника.

Конрад тъкмо бе започнал да чете романа, когато се чу оглушителен шум. От отворите на стената започнаха да падат във все по-бързо темпо животинските продукти и преработените материали. Валеше буквално дъжд от куфари, консервирано месо, масло, ботуши, швейцарско сирене и бит каймак. Вагоните се препълваха. Внезапно из отворите започнаха да се сипят тухли, черчевета и машинни части.

— Боже мой! — извика надзирателят. — Фабриката сама се поглъща!

И той се втурна в помещението.

Причината за катастрофата беше, че електроцентралите в града работеха със стократна сила поради дъждовете при Ниагара. Затова след като погълнаха с невероятна бързина пуснатите стада, машините започнаха да се въртят на празен ход. И накрая почнаха да действуват обратно. Поглъщаха каците със сиренето, маслото, куфарите, ботушите, консервираното месо, сухите салами и всичко останало от вагоните, а от фунията изхвърляха отново скърпените животни. Воловете, кравите и телетата се впускаха с див рев по улиците на града.

Конрад и чичо му, които се бяха качили на коня, бяха повлечени от подивелите животни. Подвижните тротоари на улиците се носеха без посока. Автомобилите прелитаха като светкавици край тях, блъскаха се един друг или влизаха в къщите и спираха чак на стълбите. Електрическите крушки се топяха. Цветята в изкуствените градини разцъфваха и увяхваха. На небето се появи вестникът за следващия ден.

Краката на коня се разтрепериха от страх. И той спря посред улицата.

— Извинявайте, Кабало! — извика тогава чичото и го удари с бастуна си по задницата така, че животното от болка забрави страха и се понесе като лудо през града.

След няколко минути те вече бяха извън Електрополис. Тримата пътешественици бяха спасени.

— Проклето и опасно нещо е това техниката! — забеляза конят.

Погледнаха назад и видяха, че от покривите излитат асансьори. Шумът, произвеждан от тресящите се алуминиеви небостъргачи, наподобяваше военна схватка.

Чичо Рингелхут потупа коня по шията, избърса потта от челото си и каза:

— Раят хвъркна във въздуха!

Тогава Конрад го хвана за ръката и извика:

— Не се тревожи! Като порасна, ще построим нов!

След това продължиха пътя си. Все направо към Южните страни.

ГЛАВА ШЕСТА

СРЕЩА С МАГДАНОС

Пътуваха през бяла пясъчлива местност, осеяна с дюни. В кънките на коня влизаха пясъчинки. Той скърцаше със зъби и цвилеше страховито. Чичо Рингелхут вдигна ръце и си запуши ушите.

— Не мога повече! — извика. Конрад, който искаше да го дръпне. Но чичо му, понеже си беше запушил ушите, не чуваше нищо. Най-послед дюните се свършиха. Показа се морето. То беше синьо и безкрайно. Така тримата приятели стояха на брега на Индийския океан и виждаха луната, макар че слънцето приличаше. Конят предложи отново да се върнат. Но другите двама не искаха и да чуят. И тъй, продължиха по крайбрежието, защото чичо Рингелхут смяташе, че може би ще намерят някое параходче.

Не намериха параходче, но откриха нещо много по-особено. Видяха една широка два метра стоманена лента, която се простираше през океана и изглеждаше тъй безкрайна, както и самият той. Напомняше тясна уличка, която прекосява океана, или сноп лунни лъчи, които се отразяват нощем във водата.

Недалеч от брега една жена се беше навела над стоманената лента и я търкаше с метла.

— Какво правите там? — запита чичото.

— Изтривам екватора — отговори жената.

— Какво? Нима това е екватора? — запита Конрад и посочи недоверчиво стоманената лента.

— Ами защо го изтривате? — запита конят.

— Три дни имахме буря — отвърна жената. — Вълните бяха високи като къщи и днес сутринта по екватора имаше ръжда. Сега я изтърквам. Защото ако се разпространи, екваторът може да се пукне и глобусът ще отиде по дяволите!

— Най-добре е да намажете глупавия си екватор с миний — каза конят. — Тогава няма да ръждясва.

— Но той трябва да ръждясва от време на време по малко — отговори жената, — иначе ще загубя службата си.

— Тогава, моля, извинявайте! — рече конят. — Не исках да ви обидя.

— О, няма нищо! — отговори трогната жената и продължи да чисти.

Чичо Рингелхут свали шапката си, за да привлече вниманието ѝ.

— Един въпрос, преди да се задълбочите в работата си — каза той. — Как ще стигнем най-бързо до Южните страни?

— Стъпете на екватора и все напред — извика жената.

— Добре, щом така нареждате — каза чичо Рингелхут и сложи колебливо шапката на главата си.

— Хайде, тръгвай, дърта кранто! — извика Конрад извън себе си от радост.

Козината на коня настръхна.

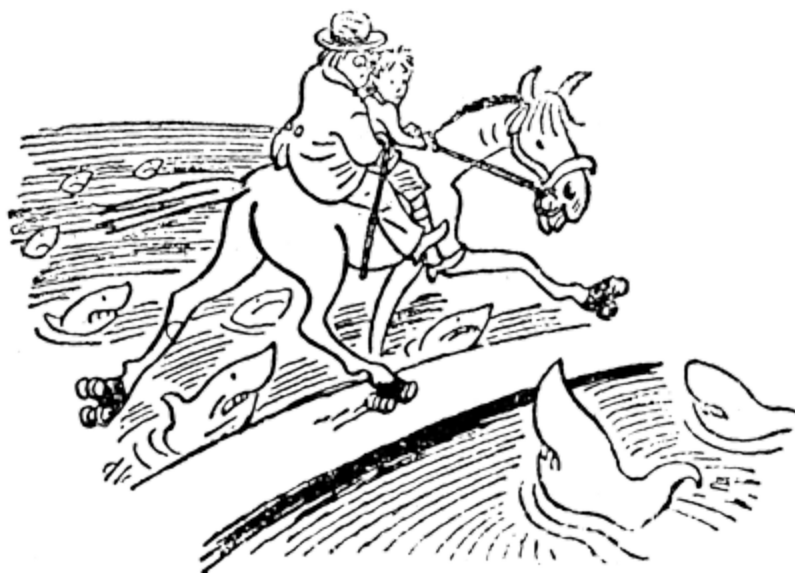
— Да стъпя на екватора ли? — запита той страхливо. — Ами ако ни настигне буря сред морето с вълни високи като къщи и прочие? Не забравяйте, че вие ме яздите на своя отговорност. Откакто съм безработен, не съм застрахован.

— Карай, черни жребецо! — извика нетърпеливо чичото.

Тогава конят скочи безшумно върху екватора, поклони се пред жената, която търкаше усърдно ръждата и се заплъзга към Южните страни. Екваторът се клатеше. Замалко не ги хвана морска болест. Скоро брегът изчезна. Наоколо си виждаха само светлосиньото море и стоманената ивица. Понякога малка вълна плисваше през екватора. Тогава конят се подхлъзваше по мокрото място и всички изпищяваха в хор от страх.

А когато пред тях се изпречи табела с надпис: „Моля, не дразнете акулите“, сърцата им паднаха направо в гащите. Даже и на коня, който нямаше гащи.

От всички страни изскачаха стада от човекоядни акули. Те бяха големи като подводници, подаваха муцуните си над водата и ги отваряха, като че ли се прозяваха. Всъщност бяха гладни.

— Много им се иска да ни схрускат — промърмори чичото.

— Господин аптекар — каза конят, — животинчетата са се влюбили в корема ви. Те знаят кое е вкусно.

— Не ставайте нахален! — извика Конрад. — Чичо ми няма корем! Не сте ли забелязал?

Рингелхут беше трогнат.

— Ти си отлично момче! — каза той. — А щом вие — обърна се той към коня, щом вие сте кон с гимназиално образование, то аз твърде много разчитам...

В този миг една от акулите изскочи от водата във въздуха и жадно се устреми към Рингелхут. Но Конрад успя да ритне горкото животно с върха на обувката си като единадесетметров наказателен удар и то, разкаяно и със счупена долна челюст, се върна в солените води. Като видяха това и другите акули обърнаха гръб на екватора и оставиха тримата пътници на мира.

— Ако не ми беше племенник, щях непременно да те произведа в такъв — каза чичото на Конрад с разтреперан глас.

Конят се изкашля иронично. После каза:

— Вие ще се разсипете с вашата щедрост.

— Подигравайте се, щом искате! — извика чичото. — Но племенникът ми е идеално момче и ще оцени забележката ми.

— Ако трябва да бъда искрен — рече Конрад — бих предпочел пари. Спестявам, за да си купя парна машина.

— Ах, ти алчно момче! — промърмори Рингелхут. — След смъртта ми ще наследиш всичко.

— Но тогава вече няма да играе с парни машини — каза конят и се захили.

Какво можеше да направи чичото? Той извади портмонето си и тикна в ръката на момчето една марка.

— Надявам се още една акула да се опита да те изяде — рече Конрад. — Тогава ще спечеля още една марка.

Но друга не дойде.

— Нямах добър характер — каза Рингелхут. — Това обаче не може да се промени. То си е в рода ни.

Южните страни не можеха да бъдат далече. От двете страни на екватора вече се виждаха острови с палми, заобиколени с коралови рифове. Скоро пред пътниците се откри бряг с тропически джунгли. Конят се понесе към него като експрес. Той се беше наситил на клатещия се екватор и водата.

Най-после стъпиха на твърда земя. Между две грамадни дървета висяха преплетени като гирлянди лиани. А на една гирлянда се люлееше табела със следния надпис:

ЮЖНИ СТРАНИ

Западна порта

ВХОД НА СВОЙ РИСК

РЕКЛАМАЦИИ НЕ СЕ ПРИЕМАТ

Малко стреснати, те минаха под гирляндите и скоро стигнаха една прекрасна поляна с орхидеи, оградена с палми. През тази поляна притича една горила, подаде им ръка, обърна се към палмите и махна. В същия миг се чу див рев. Крещяха стада от маймуни, които висяха по палмите. Папагали стиснали ноти между ноктите, издаваха гърлени звуци. Един слон беше обвил хобота си около стъблото на една палма и я клатеше така, че кокосовите орехи тракаха, като се удряха един в друг. Горилата размахваше дългите си ръце в такт като капел майстор и дирижираше невъобразимия шум.

Шумът спря също тъй внезапно, както бе започнал. Горилата се обърна към тримата пътешественици и оголи зъбите си.

— Благодаря! — каза чичото. — Беше трогателно.

А Конрад скочи на земята, изтича до горилата и я потупа по косматото рамо.

— Ако разкажа това на Оберлендер? — каза момчето, — ще се пукне. Гарантирам!

— Откъде ще знае горилата, кой е Оберлендер? — забеляза чичо му.

— Оберлендер е отличникът в класа ни — започна Конрад.

Но горилата не се интересуваше от другаря на Конрад, а се покатери на една палма. Малко след това изчезна. Останалите маймуни я последваха.

Слонът се поклони тържествено три пъти пред пътешествениците. След това той също се оттегли към гората. Дълго време се чуваше пращането на съчките под краката му.

— Счупеното настрана! — рече чичо Рингелхут смуща коня и тримата се понесоха в галоп през поляната.

Следваха ято пъстри колибри, които летяха напреде им, сякаш за да им сочат пътя.

— Гледай внимателно, моето момче, — каза конят, — за да можеш да напишеш прилично домашно упражнение.

А чичото прибави, че Конрад би трябвало да си води бележки. Но момчето не им отговори. То наблюдаваше местността. Виждаха се чудни райски птици и смешни малки тапирчета, белоснежни катерички и големи като длан пеперуди във всички цветове, бръмбари, носорози и хвърчащи кучета, златни пауни и змии, които лежаха на пътя им като навити на рула маркучи за поливане. Но най-интересно беше стадото кенгура, които почиваха под сянката на едно дърво. Мъжките играеха на карти, а женските плетяха чорапи. Вълнените им кълба бяха сложени в торбите пред коремите им. Вътре имаше и храна. А също и шишета с мляко за малките, които бяха насядали в тревата, белеха банани и прескачаха едно опънато въже. Изведнъж забеляза коня и двамата ездачи. Те се спуснаха към децата, напъхаха ги в торбите под коремите си и избягаха. Мъжките също побягнаха, като оставиха картите.

— Е! — извика чичото. — Можете ли да ми обясните, защо...

Но изведнъж млъкна. Пред тях се появили три бенгалски тигри. Те си погладиха мустаците, направиха по една гърбица като котки, готови за скок, но тогава чичо Рингелхут вдигна бастуна си, като че ли беше заредена пушка, примижа с едното око и се прицели.

Тигрите се уплашиха. Най-едрият от тях извади от джоба си бяла кърпа и я развя високо.

— Предавате ли се? — извика Конрад.

Трите тигъра кимнаха.

— Тогава веднага изчезвайте! — извика чичо му енергично. —
Иначе ще ви застрелям с бастуна си.

— Марш назад! — изцвили конят и хищниците изчезнаха.

В същото време и с Негро Кабало стана нещо. Той затропа и загледа учудено копитата си. Летните му кънки бяха изчезнали!

— Я гледай ти! — извика той. — Къде са кънките ми?

Чичото също не знаеше. Но Конрад каза:

— Нима забравихте какво преживяхме в Обетованата земя?

— Вярно! — извика конят. — Така ми се пада. Защо му са на кон летни кънки? Това е неестествено.

И отсега нататък той галопираше вместо да се пързала.

Малко след това срещнаха и малката негърка Магданос. Това стана така: Чуха, че някой плаче. Приличаше им на детски глас. Но колкото и да се оглеждаха, не можаха да забележат абсолютно нищо. Най-после чичото и племенникът му слязоха от коня и внимателно запристъпяха в джунглите. Но Рингелхут не отиде далеч. Той се спъна в един корен.

— Олеле, мазола ми! — извика нещастният аптекар, седна на една купчина пръст и започна да разтрива крака си. Тук обаче го очакваше нещо още по-лошо. Купчината беше мравуняк, от който излязоха полинезийски мравки, големи колкото нашите майски бръмбари.

В това време Конрад прескачаше съборени дървета, провираше се между виещи се растения и вървеше по посока на детския плач, докато стигна под едно каучуково дърво. Хълцанията долитаха от върха му. Конрад погледна нагоре. Високо на един клон седеше малко момиченце, дъвчеше ананас и плачеше.

— Какво има? — запита Конрад.

— Отиде ли си? — запита малкото момиче.

— Кой да си е отишъл? — поиска да се осведоми момчето.

— Китът! — извика то.

— Ти май не си с ума си! — запита Конрад учудено.

Тогава момичето се смъкна като невестулка от каучуковото дърво, изправи се пред Конрад и извика възмутено:

— Какво си мислиш ти, глупчо? — аз съм принцеса и се казвам Магданос!

Конрад не беше в състояние да отговори нищо. Той гледаше с отворени от учудване уста момичето, защото то беше на бели и черни карета!

— Та върху теб може да се играе шах! — каза най-послед той.

Момичето му подаде едно парче от ананаса си и каза:

— Баща ми е прочут черен главатар в Южните страни. А мама е холандка. Преди да се ожени за татко, тя е работила като машинописка в една от тукашните кокосови плантации. Затова съм се родила черна и бяла. Много грозна ли изглеждам?

— Не мога да определя. На мен ми харесваш — отвърна момчето. — Казвам се Конрад.

И той ѝ подаде ръка. След това я попита защо е побягнала от кита. Та нали китовете живеят само във водата?

— Ти нищо не знаеш! — отвърна момичето. — Китовете са бозайници. Във водата те живеят по погрешка.

Изведнъж откъм джунглите се чу шум.

— Иде! — извика Магданос, хвана момчето за ръка и го повлече напред. Двамата побягнаха с всички сили по пътеката.

Скоро видяха пред себе си чичо Рингелхут, който все още седеше върху мравуняка и ругаеше като файтонджия.

— Бягай! — изрева Конрад. — Китът идва! Малката се казва Магданос!

Чичо му не вярваше на очите си. Той загледа като втрещен карираното момиче.

— Бягай по-скоро! — извика Конрад.

— Е, щом и вие бягате — каза чичо му, изчисти дрехите си от мравки и се втурна след тях.

Конят, който ги чакаше на пътеката и тъкмо, за да убие времето, правеше гимнастика, се зачуди като видя, че тримата пристигат запъхтени.

— Не бива вече да ви оставям сами в гората — промърмори той. — Кого водите?

— Малкото момиче го преследва кит! — обясни му Конрад. — Той скоро ще ни настигне.

— Това не ми се харесва — каза конят. — Мястото на рибите е във водата, а на карираните деца — по панаирите.

— Китовете не са риби! — извика Конрад.

После се обърна към Магданос, защото тя пак плачеше.

— Защо те преследва? — запита ток.

— Ах! — изхълца тя, — аз му се изплезих. Сега е обиден.
Помощ! Иде!

Палмите запращяха и почнаха да се чупят като кибритени клечки. От джунглата се показва грамадно сиво чудовище. То приличаше на изтърбушен целелин и отваряше хищно огромната си уста. Чичо Рингелхут вдигна за всеки случай бастуна до бузата си и изрева:

— Горещете, или ще стрелям!

Но китът не спря като тигрите. Той се примъкваше все по-близо и по-близо. Конрад се изправи пред Магданос и чичо си и издигна заплашително пестник.

В този миг се чуха няколко изстрели. Китът се стъписа, кихна високо, обърна се и се повлече обратно към джунглите.

Рингелхут обърса потта от челото си, погледна с неудържим гняв своя племенник и извика:

— И всичко това заради някакво си свободно съчинение! Ще напиша ужасно писмо на твоя учител!

Конят си пое дъх и запита:

— Всъщност, кой от нас стреля? Аптекаря, да не би бастунът ви да е бил пълен?

— Аз стрелях! — се чу зад тях глас.

Всички се обърнаха. Пред тях стоеше бронзово-кафяв мъж. Около бедрата му беше препасана престилка от палмови листа. Останалата част от тялото му бе татуирана.

— Аз съм главатарят „Лешояд“, наречен „Бързата поща“ — каза той. — Здравей, Магданос!

И той подаде ръка на момиченцето, а после и на другите.

— Извинете за любопитството! — каза чичо Рингелхут. — Но с какво всъщност стреляхте, господин „Сврачо“?

— Не „Сврачо“, а „Лешояд“ — поправи го главатарят наставнически.

— Както искате — отвърна Рингелхут. — За мене може да бъдете и лютиво „Заешко рагу“. И тъй, „Лешояде“, с какво стреляхте? Звучеше някак особено.

— С горещи печени ябълки — отвърна „Лешояд“ — исках само да уплаша кита. Радвам се, че можах да ви направя малка услуга.

— С печени ябълки ли? — запита Конрад. — Ами къде е пушката ви?

— Нямам пушка — отвърна „Бързата поща“. — Но аз стрелям с джобното си ножче.

— А, разбира се! — каза Рингелхут — С каквото и да сте стреляли, ние ви благодарим от сърце.

„Лешояд“ махна с ръка.

— Не заслужава да се говори за това — забеляза той, поклони се почтително и изчезна в гората.

Магданос заведе пътешествениците при едно приятелско туземно племе, което живееше в наколни жилища, сред сладководно езеро. Туземците бяха татуирани, имаха престилки от палмови листа и носеха тежки коралови гердани. Конят заяви, че не се интересува от тях. Той се отдели в една нива със захарна тръстика и там се наяде до

насита. Там срещна някакво дребно бяло конче, с което, изглежда отлично се разбраха.

Туземците показаха на Рингелхут и племенника му как невероятно изкусно плуват и се гмуркат. След това те подариха на чичото палмова престилка, която той ще не ще трябваше да сложи. Но като я опаса над костюма си, той изглеждаше доста смешен. Жените на туземците побягнаха, превивайки се от смях.

Младежите показаха на гостите лов на пъстърви с копия и на птици с ласа. След това те устроиха такова надбягване с лодки, че на Конрад дъхът му секна. Накрая беше сервиран гала-обяда. Листът за ястия съдържаше:

1. Рагу от комари.
2. Перки от акула с ферментирало оризово вино.
3. Пушени змийски езици със салата от захарна тръстика и желе от грейпфрут.
4. Котлети от камилска птица, пюре от охлюви.
5. Крем от кокосови орехи и китова мас.

Главатарят се извини, че не може да предложи на високите си гости нещо по-специално.

— Например, вместо змийски езици, би трябвало да ви сервирам човешко месо на скара — каза той. — Но вчера изядохме последния си пленник. А докато уловим няколко нови от съседното племе рагуто ще се развали.

— Не се тревожете — отвърна чичото, — от човеците и без това ми става тежко на стомаха.

След това менюто бе поднесено.

— Виждаш ли, колко добре правехме, като закалявахме стомасите си всеки четвъртък? — прошепна чичото на Конрад, преглъщайки с мъка „гала-обеда“ на диваците. При пюрето от охлюви едва не му прилоша.

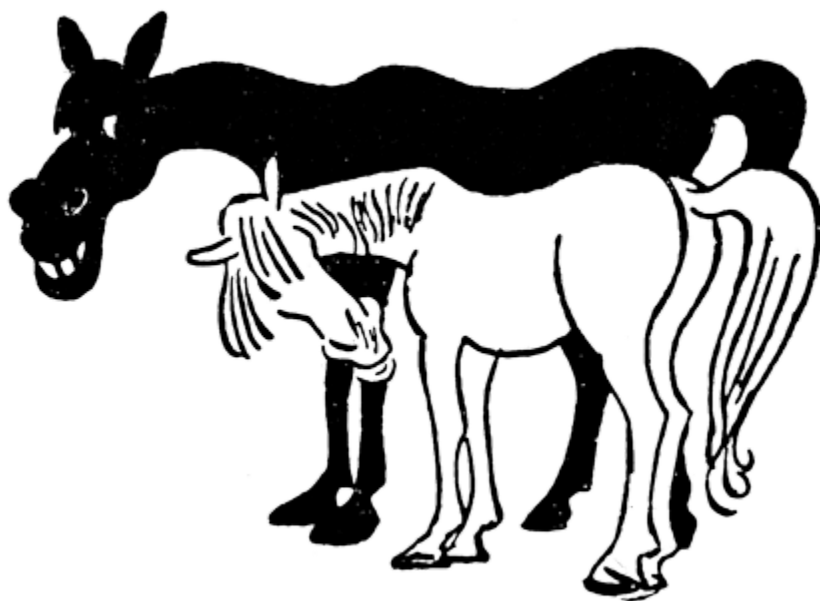
Конрад разговаряше с Магданос. Той беше тъжен. Току-що момичето му бе казало, че няма повече време. Трябвало да отиде при диамантената перачка, госпожа Леман, на остров Бали. Защото от короната на баща ѝ се изгубила една перла, която той искал да замени

с диамант. Конрад настояваше да остане още малко. Но Магданос поклати отрицателно глава, стана, подаде му ръка, кимна на чичо му и на стария главатар и заподскача към джунглите.

— Не плачи, сине мой — каза Рингелхут. — По-добре яж!

Но апетитът на Конрад беше преминал. Той преглътна сълзите си и заяви, че и те трябва да вървят. Без Магданос Южните страни му били безинтересни. Освен това нямало да има време да си напише домашното.

Чичо му се съгласи. Сбогуваха се с главатаря, благодариха му за сърдечния прием и се отправиха към тръстиковата нива, за да повикат Негро Кабало. Намериха го с малката бяла кобила. Конят ги погледна с явно неудоволствие и каза:

— Господа, не се сърдете, но аз оставам тук. Захарната тръстика е изумително сладка. Освен това, искам да се ожения за тази госпожица. Не е ли очарователна? И аз искам да имам най-послед семейно огнище. Ще забравя и летните кънки, и цирка, и всичко онова, което ми напомня за Европа. Също няма да произнеса повече нито дума. Заричам се! Говоренето не е за конете. Назад, към природата!

— Не правете истории! — извика чичото. — Вие се шегувате, нали?

Негро Кабало мълчеше.

— И няма да ни оставите да ходим пеш до в къщи — продължи чичото. — Отворете най-послед муцуната си, твърдоглавецо!

— Той току-що се зарече да не говори — намеси се Конрад и добави:

— А щом иска да се ожени за госпожицата, няма да му пречим. Не бива да заставаме на пътя на щастието му!

Конят кимна с благодарност. Но чичото все още беше ядосан.

— Ще полудея! — извика той. — Та защо му е на този кон да се жени? И аз съм неженен...

— Но аз съм ти племенник, драги чичо — прекъсна го Конрад — и затова ти нямаш нужда от други деца.

— Внимавайте! — обърна се внезапно чичото към Негро Кабало. — Вие с госпожицата ще имате карираны деца. Защото сте черен, а тя е бяла. Всички ще приличат на Магданос! Наистина ли не искате да дойдете с нас? Конят поклати глава.

— Тогава пожелаваме ви щастие — извика Рингелхут. — И не се опитвайте да ме уверявате, че сте кон. Вие сте говедо. Разбрахте ли?

Негро Кабало кимна.

— По групи наляво, марш! — изкомандува чичото, хвана малкия Конрад за ръката и го повлече след себе си.

— Много ви благодаря за всичко! — извика момчето.

Негро Кабало и бялата му годеница вдигнаха глави и изцвилиха на два гласа.

— Не си в крак! — скара се Рингелхут на племенника си. Това обаче не беше вярно. Чичото просто не искаше да покаже колко тежко му беше да се раздели с коня.

Тръгнаха през джунглата, която сякаш нямаше край. Някъде отдалеч се чуваше рева на диви животни. Павиани хвърляха кокосови орехи по пътя. Беше дори опасно за живота. Конрад заяви, че в тези области трябвало да се прокара трамвайна линия. Накрая запяха песента: „Очаква чиракът най-радостни дни, късмет щом потърси и в други страни!“

Когато свършиха, чичо Рингелхут каза, че не намира никакво удоволствие в пътуването.

— То е защото ти не си воденичар, а аптекар — поправи го Конрад.

— Вярно! — съгласи се чичо му и погледна часовника си. Изведнъж извика уплашено: Часът е седем без десет минути! Ако сега не срещнем шкафа, ще закъснееш за вечеря!

— Аз сам не зная кога ще напиша съчинението си — каза момчето.

— Да изпеем още нещо — предложи чичо му.

И запяха:

*Чуйте, чуйте, кой ли иде
иху-иха-ха, туй ще да е мойто либе!*

След това чичото пак погледна часовника си.

— Ако не стане веднага някакво чудо — заяви той, — ние ще останем тук, за да ни сложат опечени на неделната трапеза на някое от съседните племена.

— Защо пък да не стане чудо? — запитва някой зад гърба им.

Двамата се обърнаха. Пред тях стоеше „Лешояд“, наречен „Бързата поща“ и им се усмихваше.

— Вие бяхте тъй добър да ни спасите от кита — каза чичо Рингелхут. — Бихте ли могли да докарате тук шкафа ми, драги господин „Гарванова поща“?

— „Бърза поща“ — го поправи главатарят. След това с невероятна бързина той изрече следните думи:

*Четири по шест е три по осем,
а нула е нула по сто;
точно когато не си учуден,
става истинско чудо.*

После плесна с ръце и шкафът се появи пред тях! Посред самите джунгли! Между палмите и кактусите.

— Много благодарим! — извика Конрад.

Но „Лешояда“, наречен още „Бързата поща“, беше изчезнал.

— Какъв тайнствен човек! — каза чичо му. — Но много мил. Това и завистниците му трябва да признаят.

После той покачи момчето в шкафа и сам влезе през задната му стена. И когато влязоха през вратите му, те наистина се озоваха в коридора на Рингелхут!

Конрад запали лампата, защото вече бе притъмняло и той се надяваше, че близо до шкафа ще открие поне няколко сантиметра истинска джунгла. Но видя само стени и тапети.

Чичо му развърза престилката от палмови листа и я сложи в шкафа. После каза:

— Така. А сега, скитнико, бързо в къщи! Поздрави родителите си и ги предупреди, че ще мина след вечеря към вас. Нека баща ти изстуди няколко шишета бира.

Момчето грабна чантата си, целуна бързо чичо си по бузата и се втурна навън.

„Я го гледай, и целувка ми залепи хлапакът! А туй не е обичайно между мъже.“ После надникна през прозореца. Конрад тъкмо

излизаше от входната врата и погледна нагоре. Двамата си магнаха.

Веднага след това Рингелхут се зае да подреди малко жилището. Защото пухената завивка беше още на пода пред шкафа с книги. И празните чинии от обета още стояха на масата. След като прибра, той излезе в коридора, още веднъж погледна шкафа с любопитство. Поклати глава. Задната страна не беше отворена. Там си имаше обикновена дървена преграда. И престилката беше изчезнала.

— А сега най-големият пътешественик между аптекарите, Рингелхут, ще изпуши една дебела пура — промърмори чичото на себе си и се заразхожда из стаята, обвит от кълба дим.

ГЛАВА СЕДМА

ЧИЧО РИНГЕЛХУТ ЧЕТЕ КАКВО Е ПРЕЖИВЯЛ

Родителите на Конрад бяха изпратили вече момчето да спи, когато чичо Рингелхут дойде у тях.

— Какво правихте днес? — запита майката на Конрад (значи жената на брата на чичо Рингелхут).

— Не ви ли е разказал нищо? — запита чичото.

— Нито дума — отвърна бащата на Конрад. — За него четвъртъците са най-тайнствените дни.

— Всъщност, те наистина са такива — каза Рингелхут. — Но кажете ми по-напред ще получа ли чаша бира или не?

Майката на Конрад му наля една чаша и докато я изпразваше на един дъх, тя повторно го запита:

— Какви лудории правихте днес?

— Ах! — каза чичото. — Днес беше много интересно. Като вървахме по улицата, един кон ни запита имаме ли захар. Но ние нямахме. Пък и кой би се сетил да носи захар в джобовете си. После той дойде у дома. А след това отидохме при дебелия Зайделбаст. Познавате ли го? Бил е в класа на Конрад. Сега е председател на Обетованата страна. Там особено любезни са кокошките. Снасят яйцата на очи с шунка в тигани. След това се карахме с Наполеон и Юлий Цезар. Защото бяха седнали на местата, за които ние бяхме платили. Като продължихме пътуването си, срещнахме червенокосата Бабет. Тя е директорка по възпитание на родителите в Опакия свят. Сега там възпитават майка й. Там е и хазяинът ми Клеменс Вафелбрух. И него го оправят. После посетихме и автоматичния град. Там автомобилите вървят сами. И след това препускахме по екватора до Тихия океан. Какво щастие, че бях взел бастуна си. Конрад се сприятели с едно момиче на черни и бели карета. Това очарователно

същество се казва Магданос. Чудя се още как можахме да се върнем навреме в къщи!

Родителите на Конрад, които седяха на софрата, се споглеждаха ужасени. Бащата каза сериозно:

— Ела и ми покажи езика си!

А майката запита състрадателно:

— Да ти направя ли студен компрес на челото?

— По-добре ми налейте една чаша бира! — каза Рингелхут. — Но бързо, иначе ще пия от шишето!

— В никакъв случай — извика брат му. — Няма да получиш нито капка алкохол повече!

— Драги Юлий — обърна се майката на Конрад към мъжа си, — защо до днес още не си ми казал, че в рода ти има душевно болни?

— Чувствуваш ли болки в тила? — запита бащата на Конрад. — Да не би момчето днес следобед, да се е разлудувало? Трябва да бъдеш строг към него.

Рингелхут си напълни чашата сам, изпи я и каза:

— С вас днес пак не може да се говори. Вие сте твърде сериозни за възрастта си.

— Само това ни оставаше! — извика бащата на Конрад извън себе си. — Да ни правиш и бележки, че сме били застарели. А ти си още твърде зелен! Запомни това!

— Само това ли? — запита чичото. — Тогава наздраве! Ще ида да видя спи ли момчето.

Чичо Рингелхут отвори внимателно вратата на Конрадовата стая и запали лампата. После на пръсти се приближи до леглото. Момчето беше заспало. Но изведнъж то се размърда, усмихна се в съня си и каза: „Бих предпочел една марка“.

Рингелхут се наведе над спящото момче и прошепна:

— Другия четвъртък ще получиш от мен парната машина, вагабонтино!

После се огледа из стаята. На писалището имаше тетрадка. Приближи се. На етикета пишеше: „За домашни съчинения по немски“. Той я отвори и запрелиства, докато намери онова, което търсеше. Прочете заглавието, а после и цялото съчинение.

В четвъртък винаги е много весело. Понеже съм при чичо си, който е аптекар и се казва Рингелхут, както и аз. Защото ми е чичо. Днес пак беше четвъртък. И като му казах, че трябва да пиша съчинение за Южните страни, защото умея да смятам добре, но нямам фантазия, той каза, че ще прескочим бързо дотам. В Южните страни, разбира се. „Ще му покажем ние на вашия учител“ — каза чичо. Съжалявам, но така каза.

И тръгнахме. Беше голямо пътешествие. Първо минахме през шкафа в коридора. После през Обетованата страна. Оттам в замъка на умрелите царе. След това през града, където превъзпитават лошите родители. Беше много поучително. След това стигнахме до един напълно електрически град. Там се случиха много неща. Имаше наводнение при Ниагара и електрическото напрежение беше много голямо, асансьорите изхвърчаха от покривите. А ние се метнахме на коня и избягахме. Него го бяхме срещнали на улицата. И го нахранихме със захар. Той караше летни кънки. Благодарение на екватора, който си представях съвсем иначе, ние преминахме през океана и стигнахме до един остров. Вляво и вдясно се намираха също острови. С коралови рифове, от които правят прочутите гердани. И с акули. Една от тях щеше да изяде чичо. Заради корема му, но той няма такъв. Аз, без да губя време, го ритнах по долната челюст и чичо ми даде една марка. За парната машина. Имам вече пет, но те няма да ми стигнат. После една маймуна дирижираше животински хор. А един слон разклащаше кокосовите орехи. Ние им благодарихме, а те избягаха.

Особено забавна беше историята с трите тигъра. Чичо искаше да ги разстреля с бастуна си. Тогава те развяха бяло знаме и побягнаха към джунглите. Срещнахме също и кенгура. Те плетяха чорапи, като носеха вълната в торбите пред коремите си. Но най-хубаво беше, когато

срещнахме Магданос. Така се казва едно малко момиченце, карирано черно и бяло. Защото баща ѝ е черен главатар, а майка ѝ обикновена машинописка. Тя плачеше, понеже я гонеше един кит. Защото китовете са млекопитаещи животни и във водата живеят по погрешка. Тя му се изплезила и той ѝ беше обиден. А главатарят „Лешояд“ стреля върху него с горещи печени ябълки и прогони това чудовище. За съжаление тя трябваше после да си отиде. Защото от короната на баща ѝ се загубила една перла.

Племето, при което обядвахме, искаше да ни предложи печено човешко месо. За щастие нямаха в кухнята нито един пленник. И без това ядохме съвсем необичайни ястия. Имаше стек от слон. И котлети от някаква птица, подобна на щрауса, и пюре от охлюви. На чичо Рингелхут за малко щеше да му прилошее, но му мина. За нещастие конят остана там. За да се ожени за една бяла кобила.

След като се разделихме с Магданос, чичо каза, че ако шкафът не се появи веднага, ще останем там и че съседните диваци ще ни изпекат. Но тогава дойде пак „Лешояд“ и направи магия шкафът ни да се появи и когато минахме през него, се озовахме пак в чичовото жилище. Той ми каза веднага да си отида в къщи. Родителите ми не забелязаха нищо, защото се прибрах навреме за вечеря. А това у дома е най-важно.

После седнах и написах съчинението си, въпреки че бях уморен от пътя до Южните страни и обратно.

Я да се опита някой друг да направи като мен! Без чичо ми нямаше да стане. Но той е от нашия род, в който всички са способни. Така каза чичо.

Това е май всичко, което преживях в Южните страни. Може и да съм пропуснал нещо. Защото онова, което преживях, е толкова много, че като седнах да го пиша, забравих половината. Който иска нека вярва. Но може да попита и чичо. Той е аптекар и носи моето име.

Чичо Рингелхут остави внимателно тетрадката на писалището, отиде още веднъж до леглото и погледна спящото момче. После се отдалечи на пръсти към вратата, обърна се и каза, като загасяше лампата:

— Лека нощ, сине мой!

При това той му беше само племенник.

КАКВО КАЗВА АВТОРЪТ ЗА КНИГАТА

„... Всъщност, исках да напиша съвсем друга книга. Книга, в която от страх само, тигрите щяха да тракат със зъби, а палмите — с кокосовите си орехи. А малката людоедка, цялата изписана с бели и черни квадрати, която преплува Тихия океан, за да купи от Дринкуотър и Сие във Фриско една четка за зъби, щеше да се нарича Магданос. Това, естествено, щеше да бъде собственото ѝ име.

Исках да напиша едно истинско южно морско приключение. Защото веднъж един господин, с брада, широк като нагръдник, ми беше разказвал, че най-много обича да чете такива книги.

Първите три глави бяха напълно готови. Главатарят «Лешояд», наречен още «Бързата поща», току-що отвори своето джобно ножче, цялото още лепкаво от топла печена ябълка, замери хладнокръвно и преброи колкото можеше по-бързо до триста деветдесет и седем...

Но изненада... не знаех колко крака има китът! Проснах се по корем на пода, защото така мога да мисля най-добре, и мислих. Но тоя път и това не помогна. Потърсих в енциклопедията. Първо под буква К, а сетне, от предпазливост, под буква Г. Никъде не се споменаваше нито дума за това. Аз трябваше да зная точно, за да пиша по-нататък...

Защото, ако китът не излезеше в същия миг из девствения лес, невъзможно би било главатарят «Лешояд» да го уцели. А ако китът не беше уцелен с печена ябълка, малката людоедка, цяла изписана с черни и бели квадрати, никога в живота си не би срещнала диамантената перачка г-жа Леман. А ако Магданос не срещнеше г-жа Леман, никога не би получила ценния купон, който трябва да се представи в Сан Франциско при Дринкуотър и Сие, за да се вземе безплатно една съвсем нова четка за зъби. Да, и тогава...

Моят южно-морски роман — а аз толкова му се радвах! — значи рухна, тъй да се каже, пред краката на кита. Надявам се, че ме разбирате. Беше ми ужасно мъчно..."

Издание:

Ерих Кестнер. Това се случи на 35 май

Фантастична повест

Превод от немски: Владимир Мусаков

Редактор: Елена Руж

Редактор на издателството: Станимира Тенева

Художествен редактор: Венелин Вълканов

Технически редактор: Петър Балавесов

Коректор: Албена Николаева

Немска. Второ издание

Индекс 11/95377 21231/6354-9-81

Дадена за печат 27.XI.1980 г. Подписана за печат 20.I.1981 г.

Излязла от печат 25. III. 1981 г. Издателски коли 4,54.

Условно издателски коли 3.80. Печатни коли 7. Формат
32/70×100

Издателство „Отечество“, бул. „Г. Трайков“, 2а, София

Печатница „Балкан“, бул. „В. И. Ленин“ 113, София 1981 г.

Erich Kästner

Gesammelte Schriften

Band 7 Romane für Kinder

Gemeinschaftsausgabe der Verlag

Atrium Verlag, Zürich, Cecile Dessler Verlag, Berlin

Kiepenheuer Witsch, Köln-Berlin

© Atrium Verlag, Zürich

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.